

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

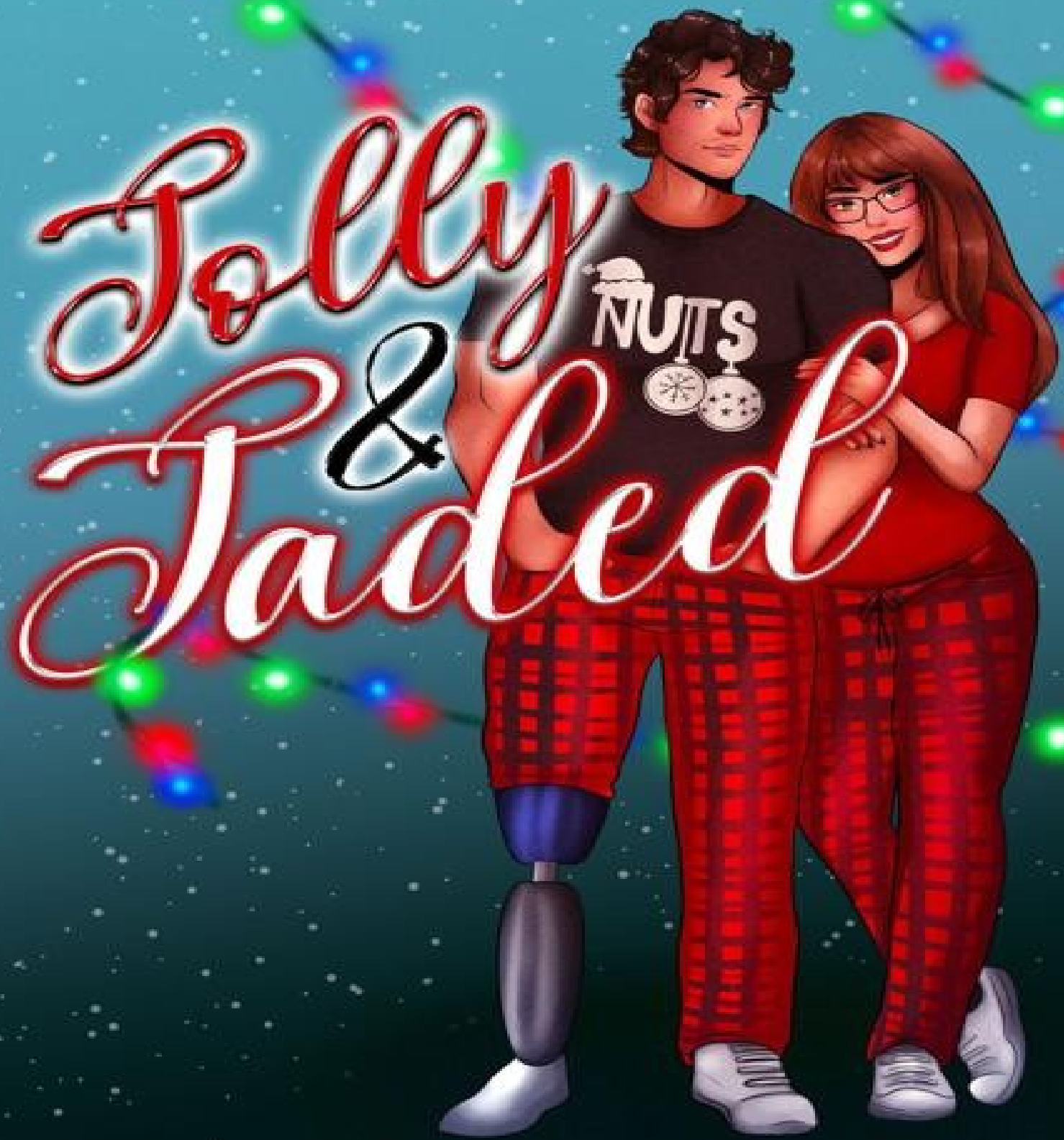
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DJ KRIMMER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Jolly & Jaded

DJ KRIMMER

Copyright © 2024 by DJ Krimmer

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Trigger & Content Warning

Bu içeriği en nazik şekilde sunmak için elimden geleni yapıyorum, ancak lütfen dikkatli olun ve kendinizi kontrol ettiğinizden emin olun. Devam edip etmemeniz gerektiğine karar verecek kadar kendinizi iyi tanıyan yalnızca sizsiniz.

Ruh sağlığınızı her zaman ön planda tutmayı unutmayın ve siz nemlisiniz.

Jolly & Jaded aşağıdaki olası tetikleyicileri içerir: Uzuv kaybı, keder, ebeveyn istismarı konuşmaları, depresyon, araçla ölüm, motosiklet kazası, hayatta kalanın suçluluk duygusu, OKB, dil ve müstehcen durumlar.

*Işıkların pırlıltısında sihir, ateşin parıltısında sıcaklık ve basit bir verme
eyleminde neşe bulanlara.
Bu kitap sizin için.*

Contents

1. [Elsie](#)
2. [Hibe](#)
3. [Hibe](#)
4. [Elsie](#)
5. [Hibe](#)
6. [Elsie](#)
7. [Hibe](#)
8. [Elsie](#)
9. [Hibe](#)
10. [Elsie](#)
11. [Hibe](#)
12. [Elsie](#)
13. [Hibe](#)
14. [Elsie](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar
Hakkında](#)

Cılbaşı zamanı kelimenin tam anlamıyla yılın en büyüğü zamanıdır ve kimse beni bunun aksini inandıramaz. Bu daha da büyüğü çünkü ben küçük ve şirin bir kasabada yaşıyorum.

Noel filmleri için sık sık set olarak kullanılırdı. Küçük bir kızken birkaç kez figüran olarak bile seçilmiştim! Northbrook'u küçük nüfusu, eski vitrinleri ve toplum odaklı etkinlikleriyle seviyorum. Gerçekten en iyisi ve bu yıl nihayet yıllık Noel pazarını koordine etmek üzere seçildiğim için çok heyecanlıyım.

Bu büyük bir olay! Beş yıldır bu işi almak için elimden geleni yapıyorum ama Betty Rhodes şehir planlamacısının eşi olduğu için bu iş her zaman ona düşüyor - bu yıl hariç. Bu yıl Betty toplum sanatları merkezindeki merdivenlerden düştü ve kalçasını kırdı. Şu anda yüzümdeki gülümsemeye rağmen onun kendini yaralamasından dolayı mutlu değilim. Kimsenin incinmesini asla istemem ama eğer birinin yere serildiğini görmekten keyif alacaksam, bu Betty Rhodes'tur. Kadın çok küçük gücünün doğrudan kafasına gitmesine izin veriyor. Noel pazarını bir popülerlik yarışması olarak kullanıyor. Tüm yıl boyunca satıcılar ona ayrıcalıklı bir yer kapmak için yalakalık yapıyorlar ve bu hiç adil değil! Pazar eskiden Noel Baba'nın fotoğraf çektiirmek için oturduğu, çocuklar için el sanatlarının, ışıkların ve buzdan heykel yapma yarışmasının olduğu bir yerdi. Şimdi ise kokulu mumlar ve yüksek fiyatlı mücevherler var ve çocuklar -yasak olmasa da- pek hoş karşılanmıyor. Ama bu yıl değil; bu yıl Noel eğlencesini pazara geri getiriyorum.

"Sıradaki!" Kahve dükkanım *Not Your Average Joe*'da tezgahın arkasındaki yerimden sesleniyorum. Bu küçük dükkânı seviyorum. Burası bir zamanlar büyükannem tarafından işletilen bir kitapçıydı, ancak özel bir medya fenomeninin gelip oldukça geniş kara romantizm seçkisini göstermesinden sonra burayı büyüttü. Bu olaydan sonra *-Spines and Vines-* romantizm seven tüm okurların uğrak yeri haline geldi ve büyükannem yandaki köşedeki binaya taşınmak zorunda kaldı, böylece kahve dükkânını işletmek bana kaldı.

Nane şekerli kekleri kutuya koyarken başımı kaldırdığımda Grant Anders'la burun buruna geldim. Sadece benim bildiğim adıyla *Huysuz Grant*. Başka hiç kimse bu korkutucu adama bakıp ona herhangi bir lakap takmaya cesaret edemez. Ama ben onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Garip ergenlik dönemini ve ses değişimini yaşadım; beni korkutamaz. Ve her zaman bu kadar asık suratlı olmasaydı ona böyle demezdim; ve sonra onun mut- tering ve homurtuları var. Ona sürekli "Homurtular selamlama değildir" diyorum. Bunu söylediğimde nefret ediyor - o kadar açık ki, her fırsatta söylemeden edemiyorum.

"Mutlu Kambur Günler, Grant!" Işıl ışıl parlarken şarkı söylüyorum. Fazlasıyla çekici, siyah saçlı adam aşırı neşeli selamım karşısında yüzünü buruşturuyor -ki seni kızdıracağımı bildiğin halde neden günde iki kez buraya geliyorsun?

"Bugün Çarşamba," diye homurdanıyor ve aşırı sinirli tavrı kıkırdamama neden oluyor.

"Belli ki! Çarşamba, çalışma haftasının kamburunu aştığımız anlamına geliyor! Bu yüzden, kambur günü."

"Senden 'kambur' demeyi bırakmanı istemek zorundayım," diyor dükkânın etrafına bakarken. Ne için, bilmiyorum. Burada çalışan tek kişi benim ve dün gece ben kapatmadan önce buraya geldiğinden beri hiçbir şey değişmedi.

"Büyük bir sade kahve alabilir miyim lütfen?"

"Hadi ama Grant! Bu sabah yeni karışımlar ve lezzetli bayram tatları aldım!" Kasaya uzanarak bir tepsi hamur işi çıkardım. "Erik şekerli danish'e ne dersin?"

"Elsie." Yorgun ve sıkıntılı bir iç çekiş. Buna çok alışkınım. Yıllardır bana aynı iç çekişi yapıyor, özellikle de onunla takılmayı bıraktığımızdan beri. Kanka falan değildik ama ağabeyim, David ve Grant çocukken çok iyi arkadaşlardı, ben de dışlandığım için -hâlâ öyleyim- üç silahşörler gibi onların maceralarına hep eşlik ederdim!

...ya da üçüncü bir tekerlek gibi- hangisi olursa.

Ancak kardeşimin yaklaşık altı yıl önce vefatından bu yana Grant benden uzaklaştı. İçine kapanık bir huysuza dönüştü ve sürekli buraya gelmesine rağmen sanki ben onun için bir baş belasıymışım gibi davranıyor. Seni bu kadar rahatsız ediyorsam kahveni evde kendin yap.

"Tamam." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum, biraz cesaretim kırılmış hissediyorum. Sadece o değil, çoğu kişi kitapçı için gelmedikçe kafeme uğramıyor. İçeri giriyorlar, büyük boy sade kahve istiyorlar ve sonra fiyatla alay edip gidiyorlar. "Büyük boy sade kahve, geliyor." Kahvesini dökmek için Noel temalı fincanlardan en şenlikli olanını almak için dönüyorum-Rudolph, mükemmel.

"Bu yıl Noel pazarından sorumlu olduğumu duydun mu?" Arkamı dönerek sordum. "Çocukluğumuzdaki eski günlerdeki gibi olmasını umuyorum! Hatırladın mı? Noel Baba ve aileler için tüm o şenlikler?"

"Mükemmel," diye mırıldanıyor ve bana on dolarlık bir banknot uzatıyor. "O gürültülü kalabalığı bekleyemem." Ona seslendiğimde uzaklaşmak için dönüyor.

"Para üstünüz ne olacak?"

Kapı arkasından kapanırken "Sende kalsın," diye sesleniyor.

"Yine Grant'i mi rahatsız ediyorsun?" Arka taraftan içeri giren büyükannemin sesiyle sıcıyorum. Küçük, yaşlı ve ağır dövmeli kadına ıslıl ıslıl bakıyorum. Ben ufak tefeğim ama büyükannemin 1.80'den kısa olduğu kesin. Yine de iki ayak uzunluğunda birinin tavırlarına sahip. Onu çok seviyorum ve bugün onun sayesinde hayatta olduğuma inanıyorum.

Gri saçları sırtının ortasına kadar iniyor ve kalın bir örgü halinde, bastonuna dayanarak bana doğru yürürken sallanıyor. Köşesinde minik bir kalp dövmesi olan kırışık gözlerini kırıştırırken gülümsüyor. "Ne zaman harekete geçeceksin? Sonsuza kadar yaşamayacağım."

"Lütfen, hepimizden daha uzun yaşayacaksın. Ayrıca-" Elimde on dolarlık banknotu tutarken yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Grant her gün, günde iki kez iki dolarlık kahvesine on dolar ödüyor. "Benden hoşlanmadığını biliyorsun."

"Ah," diye alay ettikten sonra bir kahve almak için tezgâhın arkasına geçti. "Eğer onun pantolonuna girmek istiyorsan bu kadar utangaç olmayı bırakmalısın, ufaklık."

"Bir büyükanneye göre çok kaba olduğunu söyleyen oldu mu hiç?" Beni başından savarken şaka yapıyorum. Yine de ona katılıyorum. Benim de bir

Gençliğimizden beri bu adama aşığım. Ve hayatımın büyük bir bölümünü beni fark etmesini sağlamaya çalışarak geçirdim, ki bunu mümkün olan her şekilde başaramadım - evine girip yatağında çırılçıplak, kartal gibi uzanmam dışında. Yine de o güzel mavi gözlerini kaçırıyor ve bana bir gömlek almakla ilgili bir şeyler homurdanıyordu. Bu çok sinir bozucu, çünkü benimle gerçekten konuşmasını sağlayabilseydim, aslında çok iyi anlaşabileceğimizi fark edeceğini biliyorum. Ama yapmayacak. Huysuz Grant'in bana bakması için bir Noel mucizesinden çok daha fazlası gerek.

T beni rahatsız eden şeyler:

Her türlü yüksek sesli müzik - bunun için bir neden yok, kimse sizin boktan müzik zevkinizi duymak istemiyor.

Aşırı mutlu insanlar - neden bu kadar mutlular? Gerçek dünyada herhangi bir şeyin farkına varmışlar mıdır? Çünkü öyle olsaydı, bu kadar mutlu olmamaları gerekirdi.

Noel -bana Scrooge, Grinch, *Grumpy Grant*, her neyse deyin. Noel'den *nefret ediyorum*. Çok fazla insan, çok fazla para, çok fazla zorunluluk. Ya falancayı ziyaret etmek istemezsem? Ama Noel'deyiz, gitmek zorundasın. Ayrıca Noel bir gün, sadece bir gün. İki lanet ay değil.

Sevdiğim şeyler: Elsie Marshall.

Bu kızıl saçlı, aşırı enerjik gün ışığı topunu kendimi bildim bileli seviyorum. O mutlak bir mükemmellik. Ayrıca nefret ettiğim her şeyi temsil ediyor. Kimse bu kızıdan daha mutlu olamaz, boktan müziklerini daha yüksek sesle çalamaz ya da Noel'i daha çok sevemez. O mutluluk, umut ve sevginin çok güzel bir pakette toplanmış hali.

Eğer onu seviyorsam, neden ona söylemeyeyim?

Ben bekarım, o bekar. İkimiz de bu şehre yerleştik ve onu mutlu etmek için elimden geleni yapacağım.

Elsie'nin kardeşi, en iyi arkadaşım, hayatımı kurtarıırken öldü. Elsie'nin büyükannesi Nona'nın yanı sıra kardeşi David de onun sahip olduğu tek şeydi - kahretsin, benim de sahip olduğum tek şey oydu. O adamı öz kardeşimmiş gibi sevdim. Altı yıl oluyor. Tam Noel zamanıydı, yirmi altı yaşındaydım ve yenilmez olduğuma inanıyordum - tamamen dokunulmaz.

Aptalın tekiydim.

İş yerinde zor bir gün geçirdim ve şehrin dışındaki bara gittim. Çok sarhoştum ve beni bırakacak birini aramak yerine motorsikletime atlayıp hızla uzaklaştım. Motosikletle kaza yaptım ve bacağım kırıldı ve altında kaldı. Acı ve travma birçok şeyi unutmama neden oldu, bu yüzden sadece ufak tefek şeyler hatırlıyorum. Unutmak için her şeyimi verebileceğim parçalar. Mesela David'in arabası Elsie'yle eve dönmek için yola çıkmıştı ve benim kaza yapmış bisikletimi görünce durdu. Ya da bana ulaşmak için arabadan aceleyle inmesi. Bisikletimi kaldırmaya çalıştı ama bisiklet bacağıma saplanmıştı. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylediğini ve telefonunu almak için koştuğunu hatırlıyorum, sonra çok hızlı giden bir tırın kornası ve ardından Elsie'nin uzaktan gelen çığlıkları.

Sarhoş bir moron olduğum için öldü. En iyi arkadaşımı kaybettim. ve Elsie gözlerinin önünde ağabeyini kaybetti. Ben de kazada bacağımı kaybettim. Sağ bacağımı dizimin üstünden kesmek zorunda kaldılar ve şimdi protezle yürüyorum. Ölmeliydim. Elsie ve Nona'nın David'i geri alabilmeleri için hayatımı seve seve feda ederdim.

Geçtiğimiz altı yılı Elsie'ye bakmak için elimden gelen her şeyi yaparak geçirdim - ama sadece uzaktan. O gecedan sonra onunla nadiren konuştum, iyileşme sürecinde uyandığımda ona bağırarak dışında. Bunu yapmak istememiştim ama o kadar keder ve pişmanlık doluydum ki. Ayrıca ameliyatlar ve aldığım ilaçlar da yardımcı olmamıştı. Ve o oradaydı. Gri teni, donuk, kırmızı çerçeveli gözleri ve daha önce onda hiç görmediğim çatık kaşlarıyla oradaydı. Hayatının en kötü döneminde oradaydı ve benimle ilgileniyordu. Onu kaybettim. Kendimi kaybettim çünkü onun iyiliğini hak etmiyordum. Bu yüzden o gidene kadar çığlık attım. Onu tekrar görmeye cesaret edene kadar aylar geçti. Nasıl görüşebilirdim ki? Yirmi yaşındaydı ve ben kardeşini aldım. Onun gözlerinin içine bir daha nasıl bakabilirdim ki?

Yaklaşık iki yıl önce, belediye için bir inşaatta çalışıyordum. Elsie bir ay boyunca her gün Nona'nın kitapçısındaki kahve tezgâhından aldığı kahve ve hamur işleriyle şantiyemize gelir, bir yandan da yüksek voltajlı gülümsemesini gösterirdi. Tanrım o gülümseme. Gülümsemesinin dünya liderlerine gösterilmesi halinde dünya barışını sağlayabileceğine inanıyorum. Elsie, onu tanımaları halinde herkesin onun en iyi arkadaşı olabileceğine inanıyor. Ve haklı, öyle de olurlar. Ama bu onun düşündüğü gibi tatlı nedenlerden dolayı değil. Çünkü insanlar çoğunlukla pisliktir ve büyük bir kalbe ve cömert bir kişiliğe sahip olanları avlamayı severler. İşte bu yüzden Elsie başarılı bir kahve dükkânı işletiyor ama arka tarafında yaşamak zorunda.

Paraya mı ihtiyacınız var? Hikayeni Elsie'ye anlat. Yemeğe mi ihtiyacınız var? Elsie'ye sor.

Bu çok sinir bozucu. O kızın ihtiyacı olmayan insanlara para verip sonra da gerçek yemekten mahrum kalışını izledim. Ve dediğim gibi, şimdi dükkanının dinlenme odasında gizlice yaşıyor. Çünkü belediye bunu öğrendiğinde, onu terk etmek zorunda bırakacak.

Sürekli olarak ona para sızdırmanın yollarını arıyorum. Bahşişler, Nona ya da umutsuz bir girişimle, ona evimdeki eşyaları taşıdığımı ve David'in birikim olarak oraya sakladığı parayı bulduğumu söyledim. Elsie bana inandı ve nezaketle parayı aldı çünkü "iyi olduğuna yemin eden" eski sevgilisine borç verdiği için kahve dükkanını kaybetmek üzereydi.

Kadına tapıyorum ama onu uzaktan korumak giderek zorlaşıyor. Şimdi de şu lanet Noel pazarı olayını yapıyor. Bu onu mahvedecek. İşin içindeki insanlar onun sadece kaynaklarını değil, neşesini de kurutacak. Kronik bir insan memnuniyeti düşkünü ve "en iyi yerler" için kendisiyle kavga eden satıcıların sızlanmalarını kaldırabileceğini mi düşünmeliyim?

Hayır, kesinlikle olmaz.

"Görüntüleme ücreti alıyorum." Nona'nın ağır dövmeli, minik bedeni önümde cisimleşirken sıcıyorum ve neredeyse kahvemi dökecektim.

"Lanet olsun, Nona," diye tıslıyorum kitabı rafa geri koyarken. "Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Sizin -Bay Düzbağlı'nın- elinizde neden ana karakterin aynı anda dört tane birden aldığı bir canavar romanı olduğunu anlamaya çalışıyorum." Yaşlı kadından elimde tuttuğum kitaba bakarken üst dudağım seğiriyor - *Tina'nın Çarpık Kuyrukları*

"Uh-mmm..." Yumruğumun içine öksürerek gözümü kitaptan ayırıyorum. "Kahve dükkanından dönmeni beklemeye çalışıyordum."

"Mhmmm... peki, söyle bakalım evlat, daha gençleşmiyorum." Nona'yı masasının arkasına oturduğu arka tezgâhına kadar takip ediyorum.

"Doğru." Kadına bakmadan önce bir nefes alıyorum. "Els'i yeni yıla kadar şehir dışına çıkarmanı istiyorum." Nona kaşlarını kaldırırken homurdanıyor.

"Uh-huh. Peki bunun Noel Pazarı ile bir ilgisi var mı?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla... Sanırım. "Sadece onun da senin gibi uzaklaşmaya ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Git sahilde falan bağ kur. Ben ısmarlarım."

Nona tabletini eline alıp bir şeyler yazmadan önce yavaşça göz kırpmıyor. Sessiz bir anın ardından şaşkınlıkla bana bakıyor. "Başka bir şey mi vardı?"

"Nona, hadi ama," diye inledim. "Bunun bir felaket olacağını biliyorsun."

"Ve torunumun aptal olmadığını biliyorsun. Gerçekten iki kere ikiye bir araya getiremeyeceğini mi düşünüyorsun? Ve sonra bunun senin planın olduğunu öğrendiğinde, çünkü bunun için batmamın imkanı yok, onun kalp kırıklığının nedeni sen olacaksın. Bunun vicdanını sıplatmasını gerçekten istiyor musun Grant?"

Nona bana bir kalem fırlatırken, "Orada daha kötüler de var," diye mırıldanıyorum.

"Kuralları biliyorsun evlat. Kendinden nefret etmeye başlarsan terapistini ararım, hızlı aramada olduğunu biliyorsun."

"Öncelikle, artık kimsenin 'hızlı arama'sı yok. İkincisi, onu becerdiğini öğrendiğimden beri artık onunla görüşemeyeceğimi biliyorsun." Nona yüksek sesle güler ve başını sallar.

"Kasabanın çoğunun pantolonumun içinde olduğunu göreceksin, bebeğim. Şimdi, senin için ne yapabilirim?"

"Elsie'nin pazarı bırakmasını nasıl sağlayabilirim?" Elimi yüzümde gezdirirken iç geçiriyorum.

"Yapamazsın. Farklı bir yaklaşım dene," diyor ben hayal kırıklığı içinde homurdanırken.

"Bir fikrin var mı?" Mırıldanıyorum.

"Elbette, ona yardım etmeyi teklif edebilirsin, böylece ona göz kulak olmak için orada olursun."

I Sanırım Nona Noel Pazarı projesine katılmamı önerdiğinde bunu bir şaka ya da meydan okuma olarak yapmıştı. Sorun şu ki, Elsie söz konusu olduğunda şaka yapmam ve kabul etmeyeceğim hiçbir cesaret yoktur.

onun için. İşte bu yüzden buradayım, Belediye Binası'nda, Betty Rhodes ile konuşmayı bekliyorum. Betty'yi pek sevmem -yani hiç kimseyi sevmem- ama Betty uğraşmak zorunda kalmak istemediğim bir baş belası. Beni bir iş için kiralayan ve sonra yaptığım işten asla memnun kalmayan ama yine de beni tekrar kiralayan bir tip. Güvertesini bitirmemle ve ona bir daha asla onun için başka bir iş yapmayacağımı söylememle sonuçlanan son bok gösterisinden sonra, işimin bittiğini düşündüm. Şimdi, işte buradayım, masasının önündeki sandalyede oturuyorum, o da kendini içeri atıyor.

"Grant, bu zevki neye borçluyum?" diye soruyor, çatık kaşlarını kaldırarak.

"Elsie Marshall," diyorum, lafı dolandırmak istemeyerek. "Noel Pazarı için seçildi."

"Evet," diyor yavaşça. "Şu anki sakatlığım nedeniyle gereken ilgiyi gösteremiyorum ve Elsie yıllardır bu etkinliğin başına geçmek istiyordu, bence çok uygun olacak." Bu bir yalan. Betty ve Elsie daha zıt olamazlardı. Betty Elsie'yi istiyor çünkü onu kendi emirlerine uyması için manipüle edebileceğini düşünüyor.

"Kovun onu." Betty başını sallarken şok içinde güler.

"Ne var? Neden? Bu işi yürütecek başka kimsem yok! Yardıma ihtiyacım var, içinde bulunduğum durumu herkesten çok sizin anlamanız gerekir." Bacağımla ilgili iğneleme karşısında çenem gerildi. Yine de geçmesine izin verdim. Hiç yardım istemedim, istemem gereken zamanlarda bile. Bu yüzden sözleri -keskin olsa da- sahip olduğum koruyucu zırhı delip geçmeyecek.

"O zaman yerini bana ver," diyorum, şimdiden önerimden pişmanlık duyarak. "Madem bu kadar kötüsün, beni ortak planlayıcı yap." En azından bu şekilde Elsie'ye göz kulak olabileceğim ve kararlarda söz sahibi olacağım.

Betty başını sallarken alay eder. "Peki bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü eğer yaparsan-" *Tanrım, bunu teklif etmek üzere olduğuma inanamıyorum.* "Eğer yaparsan, senin çardağını yaparım." Tüm vücudu aydınlanıyor ve az önce Şeytan'ın kendisiyle bir anlaşma yaptığını biliyorum. Ama Elsie'yi güvende tutacaksa, buna değer.

Betty teklifi düşünerek bana dikkatle bakıyor. "Peki," diyor sonunda, sesinden memnuniyet damlıyor. "Ama unutma Grant, hem pazar yerinin hem de çardağın senin en iyi işin olmasını bekliyorum. Eğer senin huysuzluğun ya da onun çocuksu saflığı yüzünden etkinliğin beklentilerimi karşılamadığını hissedersen, hiç düşünmeden seni etkinlikten çıkarırım."

Gururumu bastırarak başımı sallıyorum. Elsie'nin iyiliği için ödenecek küçük bir bedel. Betty'nin ofisinden çıkıp kafeye doğru ilerlerken aklımda Noel Pazarı'nın sorunsuz geçmesini ve Elsie'nin kimse tarafından istismar edilmemesini sağlayacak planlar var.

Küçük şirin dükkâna geri dönüyorum ve kapının üstündeki zil neşeyle çalıyor. Onu çerçevesinden söküp üzerinde tepinme isteğime karşı koymaya çalışıyorum. Elsie tezgâhın arkasından en karanlık geceleri bile aydınlatabilecek parlak bir gülümsemeyle bakıyor.

"Grant!" diye haykırıyor, sildiği kahve fincanını yere bırakarak. Tanrım, adımı her söylediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

kendisi. "Sizi bu kadar çabuk buraya getiren nedir? Dur tahmin edeyim, yeni nefis tatlarımı denemeniz gerektiğine karar verdiniz!"

Derin bir nefes alıyorum, kendimi bu görev için hazırlıyorum. *Onu seviyorum, onu seviyorum, onu seviyorum.*

"Hayır," diye homurdanıyorum ve vücudunun sönmesine neden oluyorum. *Lanet olsun.* "Peki, bana naneli bir şey ver." Tanrım, şu gülümsemeye bak.

"Oh! Yaşasın!" Ben bir masaya gidip yavaşça otururken Elsie bana karar verdiği sıcak içeceği hazırlarken şarkı söylüyor. Bacağım beni öldürüyor. Genellikle geçen haftaki gibi uzun bir işten sonra ara vermeye ve mümkün olduğunca evde kalmaya çalışırım. Bacağım şişiyor ve ağırlı bir şekilde sahip olduğumu biliyorum, bu da pro- tikayı rahatsız ediyor.

"İyi misin?" Elsie, istemediğim bir kurabiyeyle birlikte bir fincanı önüme koyarken soruyor.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye mırıldanıyorum, içinde çok fazla krema olan içekten bir yudum alarak. Elsie kıkırdıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

Başını sallıyor ve *-ne halt ediyor bu?* Başparmağı ağzımın köşesinde gezinirken nefesim kesiliyor.

"Orada biraz krem şanti vardı." Karşıma oturmadan önce gülüyor. Başparmağını gelişigüzel ağzına sokuyor ve üzerindeki krem şantiyi emiyor. *Bu, sikimin unutmama asla izin vermeyeceğı bir görüntü.*

"Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?" diye soruyor, hala gülümsüyor ve çilli yanaklarında pembe bir ton fark ediyorum. Kahretsin, çok güzel.

"Bir kahveye daha ihtiyacım vardı," diyorum kalın bir sesle, bir yandan da kot pantolonumun içinde oluşan yarıyı gizlice düzeltmeye çalışıyorum. Burnunu kırıstırıyor ve başını sallıyor.

"İyi deneme. Şablonunu hiç değıştirmedin, bir kere bile. Biri açılıştta, diğeri kapanışta olmak üzere iki yol. Hatta sana şantiyelerde kahve getirdiğimi ve öğleden sonra bir şeyler içmek istediğinde bana haber vermeni söylediğimi hatırlıyorum; sen de bir fincan şekere üç saatten fazla ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Adil," diye mırıldandım ve bir yudum daha aldıktan sonra sandalyede arkama yaslanıp bacağımı uzatmaya çalıştım. Arabayla gitmeliydim ama kamyonetimi Belediye Binası'nda bıraktım, şimdi onu almak için oraya kadar yürümem gerekecek.

"Bacağın acıyor mu?" Sorusu çok şefkatli ve masum ama içimi buz gibi bir endişeyle dolduruyor.

"Betty beni Noel pazarında ortağın yapıyor," diye ağzımdan kaçırdım ve onun geri sıçramasına neden oldum.

"Bekle." Kırmızı kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı. "*Benim* projem mi?"

"Evet," diye homurdanıyorum, kahveyi tekrar yudumluyorum. Aslında oldukça iyi. Yine de, muhtemelen yarım kilo şeker var, bu yüzden şaşırtıcı değil. "Şimdi *bizim* projemiz. Bugün onunla bir iş hakkında konuşuyordum, sana yardım edemeyeceğini falan söyledi ve işi bana teklif etti."

"Ve ne." Küçük bir kıkırdama çıkarır. "Evet mi dedin? Sen -Huysuz Grant- Noel pazarı için benimle birlikte çalışacaksın."

"Bana böyle demeyi keser misin?" Ben homurdanıyorum ve o omuz silkiyor, bir *yandan* da *kahvemden* bir yudum mu alıyor? *Aman Tanrım, içiyor. Neden bu neredeyse başparmağını yalaması kadar sıcak?* Fincanı yerine koyarken şok içinde bakıyorum.

"Huysuzluğu bırakırsan yaparım."

"Ben huysuz değilim!" Huysuzum. "Yaşlıyım, yorgunum ve insanlar gürültücü ve sinir bozucu."

"O kadar yaşlı değilsin-"

"Kilometre, yıllar değil, Els." Güzel yüzünde küçük, sevecen bir gülümseme oluştuğunu görüyorum. "Ne?"

"Bana hâlâ böyle hitap eden tek kişi sensin. Diğer herkes bana Ellie ya da Elsie diyor."

Tek kişi.

Çünkü kardeşi ötekiydi ve o öldükten sonra kendisine öyle diyen herkese bağırdı. Ben hariç. Ben bir şekilde büyükbabası oldum ve bu beni ne kadar mutlu etse de etmiyor. Etmiyor çünkü Els'ten Ellie'ye geçmesinin sebebi benim. Ve Ellie'den nefret ediyorum. Yani, güzel bir isim, sanırım. Ama onun adı değil. *Benim* ona verdiğim isim değil.

"Gitmeliyim," diyorum bunalmış hissederek. Ayağa kalkıyorum ve bacağım çılgılık atarken acı içinde homurdanıyorum.

"Olamaz!" Elsie'nin elleri göğsüme ve omzuma bastırıyor. "İyi misin? Kamyonetin nerede?" Bana dokunmayı bırakmalı ve *gerçekten* ona ve onun sıcak kokusunun beni boğmayı bırakmasına ihtiyacım var.

"Ben iyiyim," diye geçiştiriyorum onu, tekrar yüzümü buruşturarak. "Sadece Belediye Binası'na geri dönmem gerekiyor."

"Seni götüreceğim!" diye gönüllü olur ve çantasıyla paltosunu almak için harekete geçer. "Ne? Elsie, hayır. Ben-"

"Senin büyük, güçlü, bağımsız bir erkek olduğunu ve büyük, güçlü, bağımsız erkek işleri yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Ama seni ya kamyonuna kadar götürüyorum ya da arkandan takip ederek, penisin olduğu için bir erkekten yardım kabul etmemenin ne kadar aptalca olduğunu söylüyorum."

kadın." Cevabımı bulmaya çalışırken bir, iki, ne bileyim, yirmi yedi kez göz kırpıyorum.

"Asla," diye ofluyorum yanaklarımdaki sıcaklık artarken. "Yani bir daha *asla* bana penis deme." Kıkırdaması, bu rahatsız edici duyguya yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor. "Ve ikincisi, bunun senin kadın olmanla hiçbir ilgisi yok ve her şey..." Boynumun arkasını kaşımaya devam ediyorum.

"Kamyon yine canını mı sıkıyor?" diye soruyor usulca ve ben de homurdanarak cevap veriyorum. Eski kamyonum benim için her şey demek ama kızın durumu iyi değil ve kışı çıkaramayacağından korkuyorum. Onu Belediye Binası'na götürdüm ama çok zor oldu ve biliyorum ki çalıştırmayı denesem bile devrilmeyecek ve Elsie orada durup beni izlerken onunla uğraşacak gücüm yok.

"Hadi, Grant." Eli benimkine değişiyor ve şaşkınlıkla geri çekiyorum.

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum, utanç beni tüketiyor. "Beni korkuttun, özür dilerim," diye mırıldanıyorum tekrar.

"Grant." Açık işaretini çevirip kapıya doğru ilerlemeden önce bir iç geçirdi. "Hadi, seni eve götürüyorum." Ona karşı koymak istiyorum ama Elsie kafasına bir şey koyduğunda geri adım atacak biri değil. Bu yüzden pes ettim ve kafeden çıkarken onu takip ettim.

Ellerini ceketinin ceplerine sokmadan önce kapıyı kilitlediğinde nefesimin altında "Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyorum.

"Üzgün olmana gerek yok! Ben teklif ettim!"

"Evet, ama bu bir rahatsızlık." *Ben* bir rahatsızlığım.

"Rahatsızlık verecek bir şey olsaydı neden teklif edeyim ki?" diye soruyor arabasını park ettiği köşeyi dönerken. Benim yavaşlayan tempomda onun geride kaldığını fark ediyorum ve bu beni kızdırıyor. Tatlı olmadığı için değil, öyle olduğu için. Ve benim geçirdiğim yılları onun her hareketini bir tür psikopat sapık gibi izleyerek geçirmemiş olan başka biri bunu fark etmezdi. Ama ben fark ettim ve fark ediyorum. Elsie hızlı yürür, özellikle de dışarısı soğuk olduğunda. Yılın bu zamanlarını ne kadar sevse de soğuktan nefret ediyor ve küçük vücudu fazla ısı tutmuyor. Ama çok acı çektiğimi biliyor, daha hızlı hareket edemeyeceğimi biliyor, bu yüzden benimkine uymak için hızını yavaşlatıyor ve bu da ona bağırarak istememe neden oluyor.

"Ah!" Elsie bir buz parçasına çarpıp ayakları altından kayınca ağlıyor. Hiç düşünmeden, beton kaldırıma çarpmasını engellemek için üst kolunu tutuyorum, ama bunu yaparken ayağımı kaybediyorum ve Elsie kabaca üzerime inerken, dizini hayalarımın o kadar mükemmel vuruyor ki, bir an için ölebileceğimi düşünüyorum.

Oturmak için hareket ederken küçük bir kıpırdanma yapıyor. "Kahretsin," diye soluk soluğa kalıyorum, ama demek istediğim, testislerim şu anda boğazımda, bu anı yaşamama izin verilmeli.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyor. "Kaburgalarını mı kırdım?" Anında tekrar hareket etmeye çalıştı. Ve *yine* taşaklarıma daha fazla güç uyguluyor. Nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışırken uzanıp kalçasını kavriyorum.

"Aşkına..." Yemin ederim kusacağım. "Acı çekiyorum çünkü her hareket ettiğinde dizin hayalarım daha derin giriyor. Lütfen... dur... hareket etme." Başını tekrar yukarı kaldırmadan önce aramızda aşağıya bakıyor ve neredeyse telepatik olarak özrünü hissetmem için yalvardığını duyabiliyorum. Belli ki ya duyuyor gibi görünmüyorum ya da onu affediyor gibi görünmüyorum çünkü sözlü olarak yalvarmaya başlıyor.

"Ben çok çok-"

"Els," diyorum başımı kara yaslarırken kuru bir sesle. "Konuşmayı kes."

"Biliyorum ama gerginim ve biliyorsun ne kadar gergin olursam o kadar çok-"

"Ağzını oynatmayı kes yoksa senin için yaparım." Kalçasını sıkıca kavrarken sesim alçak ve sert çıkıyor. Gözleri irileşiyor ve güzel dudaklarını kapatırken yanakları kızarıyor. Yani, yarım saniyeliğine.

"Nasıl ineceğim?" diye fısıldıyor ve mümkün olduğunca hareketsiz durduğu için hafifçe titrediğini hissediyorum.

"Doğru," diye nefes veriyorum. "Tuttuğum bacak." *Yüzüme lanet olası bir eşarp gibi sarmak istediğim ipeksi yumuşak bacak. Hayır! Grant, kapa çeneni. Bunu yapmayacaksın! Aletini kırmış ve testislerini yeniden evlendirmiş olabilir. Şu anda bu saçmalığı düşünmüyorsun!* "Dümdüz geri çekil," diyorum boğazımda sıkıca sıkışmış iki yumrunun üzerinden. Çok çabuk itaat ediyor ve o inerken ben de bir inilti çıkarıyorum.

"Aman Tanrım, Grant." Elini uzattı ve ne yapacaktı? Beni kaldıramaz, yapamaz- "Elimi tut, seni kış kafalı!" Tersledi ve... bu hiç sıcak değil, *hiç* sıcak değil. Beni etkileyici bir şekilde yukarı çekerken buz gibi elini tutuyorum.

"Bu kadar küçük bir şey için çok güçlüsün," diye mırıldandım, tam olarak doğruyu söyleyemiyordum.

Yeşil bir Prius'un kapısını açmadan önce, "Bazen spor yapıyorum," diye homurdanıyor.

"Şaka yapıyorsun," diyorum topallayarak oyuncak arabanın yanına giderken. "Araban nerede?"

"Dükkanda. Bir şey yapılması gerekiyordu. Bilmiyorum, sıvıyı değiştirmeye çalıştım ve sonra çalışmayı durdurdu."

Kendimi bu tekerlekli kibrit kutusunun içine sıkıştırıp kapıyı kapatırken neredeyse klostrofobik hissediyorum. "Ne sıvısı?" O arabaya binip motoru çalıştırırken soruyorum.

"Uhhh..." Başını kaşırken rahatsız bir şekilde gülüyor. "Şey, yağla başlayacaktım ve adamı internetten takip etmeye çalışıyordum ve bilmiyorum, arabanın altındaki bazı şeyleri bücktüm ve sıvı dışarı akmaya başladı ve-Bilmiyorum! Araba işlerinde berbatımdır. Bu senin ve David'in işiydi. Anlayamıyorum." Gülüyor ama ben karşılık vermiyorum. Çünkü yine *onun* adını söyledi. Bunu o kadar kolay söylüyor ki, sanki her seferinde kalbine bir bıçak saplanmıyor. Belki de öyle değildir. Belki de suçlu taraf ben olduğum için böyle hisseden tek kişi benim.

Hibe

"I Elsie arabasını evimin önüne park ederken, "Bunu yaptığın için minnettarım," diye zorluyorum. "Sana benzin için biraz para vereyim."

"Grant." Başını sallayarak kıkırdıyor. "On beş yıl sürdü dakikalar ve bu bir hibrit. Benzin parasına ihtiyacım yok. Şimdi, izin ver sana içeride yardım edeyim." Sözleri beni paniğe sürükledi. O mu? Yalnız mı? Benim evimde mi? Evet, hayır... kesinlikle böyle bir şey olmayacak.

"İçeri girip bacağıma ve hayalarımına buz koymayı tercih ederim, Els, ama-" Elsie -beni tamamen görmezden gelerek- merdivenlerime doğru yürümeye başladığında şoför kapısı kapanıyor. Hafif bir topallama fark ediyorum ve düşerken kendini yaralayıp yaralamadığını merak ediyorum.

Kendimi küçük arabadan dışarı atarak ona doğru ilerliyorum. "İyi misin?" Karla kaplı bungalovumun ön verandasına çıkan birkaç basamağı tırmanırken soruyorum.

"Evet, neden?" Kapının kilidini açarken bana bakıyor.

"Topallıyorsun," diye işaret ediyorum, içeri girerken bacağını gösteriyorum ve o da hemen karla kaplı ayakkabılarını çıkarıp kapının yanındaki paspasın üzerine bırakıyor.

"Oh bir şey yok-" Etrafına endişeyle bakarken sesi kesiliyor. "Burada neler oluyor böyle?"

"Ne?" Neredeyse savunmaya geçmiş gibi hissederek soruyorum. Evimin nesi varmış? Güzel bir ev, güncel tutuyorum ve nispeten temiz.

"Noel süsleri nerede? Ağacınız nerede?" *Oh lanet olsun.*

"Satın alınmadılar ve ait oldukları mağazadalar," diye mırıldanıyorum onun yanından geçip kanepeme doğru ilerlerken. Şezlongun ucuna oturdum.

Pantolonumun paçasının iç fermuarını açmaya başlıyorum. "Bunun için burada olmana gerek yok," diye mırıldanıyorum, kendimi savunmasız hissediyorum. Protezimle ilgili bir sır değil bu, belli ki. O da gördü. En kötüsünün de en kötüsünü gördü. Ama yine de protezi, soketi ve astarı çıkarmak, içinde bulunduğum en seksi pozisyon olmasa gerek.

"Ne için burada?" diye soruyor, oturma odamda dolaşırken kısmen dikkati dağılmış bir halde. "Bu eski usul Noel ışıkları için mükemmel olur." Parmaklarını şöminemin üzerinde gezdirirken gözleri parlıyor. "Dürüst olmak gerekirse, evinizin eski, renkli ışıklarla, bir sürü kırmızı ve yeşille harika olacağını hissediyorum..." Ben bacağımın kolunu sıyırıp acı içinde bir tıslama çıkarırken o bana doğru dönüyor.

"Evet, öyle bir şey olmayacak." Kanepenin yastığına yaslanırken rahatsızlığımı gizlemek için kıkırdıyorum. Ona bakıyorum, bacağıma baktığını görmeyi bekliyorum ama bakmıyor. Paltosunu çıkarıp kapının yanına asıyor ve hafifçe topallayarak bana doğru geliyor.

"Sana biraz buz getireyim."

"Ben iyiyim," diyorum usulca. "Biraz ağrı kesici alacağım ve yükselteceğim." Hafifçe kıkırdarken burnunu kırıştırıyor.

"Taşaklarını kastetmiştim." İfadesi karşısında yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Mutfığa doğru yürüyor ve bir süre sonra elinde plastik bir buz torbası ve mutfak havlusuyla geri dönüyor.

"Teşekkürler," diyorum çantayı kasıklarına yerleştirirken. Yanımdaki kanepeye oturuyor ve sanırım on ikiye kadar sayabiliyorum ki nefes alarak gergin konuşmasına başlıyor. Bunu çocukluğumuzdan beri yapıyordu ve babası hala etrafımızdaydı. Sessizlik her zaman onun tarafından başının belaya sokulacağı anlamına gelirdi, bu yüzden onun dikkatini dağıtacağı umuduyla sürekli konuşurdu - nadiren öyle olurdu.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" diye başlıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Noel süsleri istemiyorum," diye homurdanıyorum.

"Öncelikle, bunlar gerçekleşiyor. Project Chestnuts'ın mevsimsiz bir yerde gerçekleşmesine izin veremeyiz. Hayır, merkez fotoğraf çekimleri için birinci sınıf olmalı." Felç mi geçiriyorum?

"Karargah mı? Chestnuts Projesi mi? Els, sen neden bahsediyorsun?"

"Project Chestnuts" Noel Pazaryeri projesinin adıdır. Beğendin mi? Ben buldum."

"Neden kestane? Neden sadece 'Noel Pazaryeri Projesi' demiyoruz?"
Neden buna takılıyorum ki? Neden umurumda değil? Neden hâlâ

İşte sormam gereken soru bu.

"Göğüs." Elsie onun güzel göğüslerini dürtüyor -tam göğüslere vurgu yapıyor. "Ve taşaklar!" Acıyan kasıklarımı işaret ediyor.

"Artık oynamak istemiyorum," diye inliyorum o heyecanla kıkırdarken. "Peki," diyorum ama sadece o tatlı kahkahası benim kriptonitim olduğu için. "Neden benim evim karargâh? Ve burada fotoğraf çekileceğini de nereden çıkardın?"

"Fotoğraflar olacak, çünkü anılar önemlidir ve bir gün onlara dönüp bakmak isteyebilirsin." Sesi içime işleyen bir tona sahip. Omuz silkmeden önce başını sallıyor. "Ya senin ya da benim evim ve şu anda yaşayacak bir yerim olmadığını düşünürsek..." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmasını izliyorum - bu onun bir tiki, çocukluğumuzdan beri gelişimini izlediğim birkaç tiki var. Kulaklarının arkasındaki saçlar, parmak eklemlerini tek tek tam üç kez patlatmak ve eğer gerçekten kötüyse parmaklarını başparmağına vururken bir şeyler saymaya başlamak.

"Neden Nona ile kalmıyorsun?" Onu üzücü düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum.

"Ha! Delirdin mi sen!" Bacaklarını kanepenin minderine doğru kıvrırken gülüyor. Göğsüm, doktorumu aramam gerektiğine emin olduğum garip bir sıkışma yaşıyor. "O deli kadınla ve gece için eve getirdiği beyefendi ya da hanımefendilerle kalmayacağım!" Bu düşünce beni ürpertiyor. Nona dünyevi bir kadın. Taktikleri biraz... alışılmışın dışında olsa da, on yıllardır ülkenin dört bir yanında kadın hakları için mücadele ediyor ve protestolarda bulunuyor. Bazıları işaretlere ve insan bariyerlerine inanırken, Nona dışarıda bir şeyleri ateşe veriyor ve halka açık seks partileri düzenliyordu. Artık protesto etmese de... ummm... *arzuları* yaşla birlikte azalmadı ve sık sık başka erkeklerle, kadınlarla veya gruplarla görülüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu sessiz, Hallmark görünümlü kasabada beklediğiniz şey bu değil, ancak Nona'nın ya gizlice kasabanın sahibi olduğundan ya da sahip olan insanlar hakkında kirli çamaşırları olduğundan eminim çünkü kimse seksen küsur yaşında, ağır dövmeli, sütyen takmayan kadına gözünü kırpmıyor.

"Geçerli," diyorum ağrıyan uyluğumu ovuşturarak.

"İfadem bitirmeme hiç izin vermediniz," diyor gözünü ovuştururken. Taktığı lenslerin onu rahatsız edip etmediğini merak ediyorum. Elsie'nin görüşü berbattır ve genellikle gözlük takar. Onların içinde çok sevimli görünüyor. Ama son bir aydır gözlerinde

Lenslere geçtikten sonra, lensleri ayarlamak için sürekli gözlerini ovuşturduğunu ve kırptığını da fark ettim. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?"

"Şu anda mı? Büyük bir pizza ve biraz şekerleme."

"Kulağa çok lezzetli geliyor ama hayır. Senin bir arkadaşına ihtiyacın var." Ensemdeki tüyler diken diken olup diken diken olurken önerisiyle alay ediyorum.

"Eğer bu senin teklifinse-"

"Kapa çeneni, sahip olduğun en iyi arkadaş benim." Pazuma vuruyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Biz arkadaş bile değiliz."

"Vay canına, dağınıklığı mazur görün ama kalbim az önce zemininize dağıldı," diyor kuru bir sesle ve devam etmeden önce ona kısık bir kahkaha atıyorum. "Hayır, sana köpek gibi bir evcil hayvan lazım."

"Zor pas." Elimi cebime atıp telefonumu çıkarıyorum ve bu konuşmanın dışında yapacak bir şey arıyorum. İnsan ya da başka türlü arkadaş istemiyorum.

"Bence bir arkadaş senin için iyi olur." Ayağa kalkarken gülümsüyor. "Birkaç Noel süsüyle birlikte." İç çekerek, ona ters ters bakarken telefonumu yere bırakıyorum.

"Belki de yılın bu zamanı unutmayı tercih edeceğim bir zamandır," diye çıkışıyorum ve yüzündeki renk ve neşenin kayboluşunu izliyorum. "Belki de en son ne zaman ışıklandırıldığımı ya da bir ağacım olduğunu düşünmemeyi tercih ederim. Belki de en son ne zaman lanet bir arkadaşım olduğunu düşünmemeyi tercih ederim. Belki Elsie, sadece belki, hayatıma devam etmek için yaptığım şeyleri yapıyorum ve senin gelip önerilerinle bunu mahvetmene ihtiyacım yok. Anlamıyor musun? Rahat bırakılmak istiyorum!" Dudakları titrerken ve gözleri camlaşıp parmak eklemlerinin çıkardığı *pat pat* seslerini duyuyorum.

"Kahretsin, Els-" Beni başından savıyor ve gözlerindeki yaşları silen bir gülümsemeye zorluyor.

"Gitmeliyim. Eğer seni trene bırakmamı istersen-" Ceketini alırken duraksıyor. "Tamam, benim yardımım olmadan da bir yolunu bulursun. İyi geceler, Grant."

"Elsie, lanet olsun, bekle!" Koltuk değneğine uzanırken sesleniyorum. Ama artık çok geç, çoktan arabasına binmiş ve kasabaya geri dönüyor, beni burada midemde bir çukur ve kalp krizi olabilecek bir göğüs ağrısıyla bırakıyor. Neden ona şaka yapmadım? Sonunda onu

pizza kulağa hoş geliyor dedi. Sipariş verebilirdim, bu gayri resmi bir buluşma olabilirdi ama yine de...

"Seni lanet moron."

"E Umurumda değil!" Kasabaya doğru yola devam ederken kardeşim David sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "O partiye asla yalnız gitmemeliydin."

"Ben bir yetişkinim," diye mırıldanıyorum sıkıntıyla, haklı olduğumu bilsem de, oraya geldiğim anda gitmeye hazırdım. Herkes herkesle seks yapıyordu ve uyuşturucu her yerdeydi. Tanımadığım bir adamın içkime bir şey attığını görür görmez David'i aradım. Oradan ayrıldım ve David yanıma gelene kadar yürümeye başladım. "Ama haklısın, ben... David?" Kolunu okşadım ve otoyolun diğer tarafını işaret ettim. "Bu Grant'in motosikleti mi?" Gözlüklerimi düzeltiyorum. Karanlıkta görmek zor ama sokak lambasının altında parıldayanın onun özel yeşil boyası olduğuna yemin edebilirim.

"Siktir, öyle." David kenara çeker ve kamyonetinin kapısını açar. "Sana bağırmadığım sürece olduğun yerde kal." O refüjden geçip en uzak şeride doğru koşarken başımı sallıyorum.

Orta konsolun üzerine eğilerek, kardeşimin düşen motosikleti arkadaşımızın üzerinden kaldırmaya çalışmasını izlerken gözlüklerimi burnumun kenarına doğru itiyorum. Grant'in acı dolu çığlığını buradan duyuyorum ve midem bulanıyor. Çok kötü yaralanmış olmalı. Aceleyle cep telefonumu çıkarıp 911'i arıyorum. David'in bırakıp geri çekilmesini izlerken telefonun çalmasını dinliyorum.

"911, acil durumunuz nedir?" Diğer uçtaki erkek sesi dikkatimi çekiyor.

"Evet, I-27'de kuzeye doğru bir kaza oldu, adam motosikletinin altında kaldı. 198. mil işaretinin yanında." Adam diyor ki

ama uzaktaki ışıklar dikkatimi dağıtıyor. David'den bakıyorum -Grant'e bir şeyler bağıırken geriye doğru koşuyor... ışıklara... bir kamyonun ışıklarına.

"Olamaz," diye nefes alıyorum, çılgınca emniyet kemerimi çıkarmaya çalışıyorum. "Hanımefendi?"

"Hayır! DAVID!" Kornaya basarken çığlık atıyorum. TIR çarparken David dönüp bana baktı. "Hayır! Aman Tanrım!" Arabadan inip refüje doğru koşarken çığlık atıyorum. David'e gitmeye çalışıyorum ama kamyoncu beni tutuyor, vücudu titriyor.

"Sevgilim, bunu göremezsin, geride dur." Beni onunla kavga etmekten alıkoyan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama yine tökezleyip Grant'e doğru ilerliyorum.

"Ne... oldu?" diye hırıldıyor kaskının içinden. Motosikletinin altında sıkışmış bacağına bakıyorum ve bir inilti çıkarıyorum. Çok kötü görünüyor ve gördüğüm koyu ıslak lekelerin onun kanı mı yoksa motosikletten gelen sıvı mı olduğunu anlayamıyorum.

"Grant." Başımı kaldırıp kardeşimin kamyonun önündeki yolda hareketsiz duran ayaklarına bakıyorum. "O... Kamyon ona çarptı. O..." Titrek, buz gibi eli benimkini kaplıyor ve beni en zayıf şekilde sıkıyor.

"Şşşt... Dinle tatlım, her şey yoluna girecek." Konuşmaya çalışırken kelimeleri bulanıklaşıyor ve zayıflıyor. Kaybettiği kana bakıyorum ve hıçkırıklara boğuluyorum. İkisi de beni terk edecek. Yalnız kalacağım. Bunu yapamam, yapabilirim-

"Buraya gel," diye mırıldanıyor ve babam bana bağırdığında ya da vurduğunda yaptığı gibi beni göğsüne çekiyor. Bu seferki fark, bir zamanlar güçlü olan kalp atışlarının artık çok sığ olması. "Aferin kızıma." Beni kendine doğru çekerken eli saçlarıma gidiyor. "Kaç tane-" Konuşmaya çalışırken hırıltılı sesler çıkarıyor. "Fermuarımda kaç diş var?" Yuvarlanmaya başlayan güzel mavi gözlerine bakıyorum ve kaskını çıkarmak istiyorum. Çıkarmak istiyorum ama yapmıyorum, omurgası zedelenmiş olabilir ve şu anda bırakın boynunu oynatmayı, ona dokunmamam bile gerekiyor.

"Grant lütfen," diye yalvarıyorum hıçkırıklarımın arasında. "Lütfen, lütfen, lütfen. Sevdiğim iki adamı aynı anda kaybedemem. Lütfen, lütfen. Beni terk edemezsin. Seni asla affetmeyeceğim."

"Kont, tatlım." Göğsüne yaslanıp uzaktan gelen siren seslerini dinlerken eli saçlarımı kavırıyor.

"Bir, iki, üç..."

Mevcut

T Zilin sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve başımı kaldırıp Grant için çalışan ustabaşı Lance'i görüyorum. Hoş bir adam, iri yarı, sıcak bir gülümsemesi, esmer teni ve kibar gözleri var. Bu geldiğinde onu ödüllendirmenin bir yolu var, çünkü benim eğlenceli yeni hamur işlerimi seviyor.

"Ellie." Sesi dükkânın içinde gürlüyor. "Ne zaman zoru oynamayı bırakıp benimle evleneceksin?" Bir de utanmaz bir flörtçü. Ona bakarken yüzüm kızarıyor ve kıkırdıyorum. "Eminim kocanın bununla bir sorunu olabilir."

Lance tezgâha yaslanırken gözlerini deviriyor. "Dinle, eğer buraya taşınmanı ve bana kahvaltı hazırlamanı sağlayabilirsem onu anında terk ederim." Zil tekrar çaldığında hafifçe gülüyorum. Müşteriyi selamlamak için döndüğümde onun Grant olduğunu görüyorum. İki gün önce onu eve götürdüğümde kendisini yalnız bırakmam için bana bağırdığından beri onu görmemiştim. Bunu bana ilk kez söylemiyor. Aslında bu ikinci. İlki iyileştikten sonra hastanedeydi. Bacağını diz üstünden ampüte etmek zorunda kalmışlardı ve travma ve kan kaybı nedeniyle yaşamasını beklemiyorlardı. David kamyon ona çarptığı anda ölmüştü, neyse ki. Acı çekmediğini söylediler, muhtemelen çarpmanın farkına bile varmamıştı. Sadece Grant ve ben bu anıyla yaşamak zorunda kaldık.

"Oh." Lance doğrulur ve Grant'e sırtır. "Hey, Patron, ben sana bir şeyler alabilirdim." Grant ona el sallıyor.

"Sorun değil, zaten Elsie'yle konuşmam gerekiyordu." *Tanrım, neden?*

Lance bu garipliği hissetmiş olmalı çünkü basit bir sipariş istiyor ve şimdiye kadar yaşadığımız en kısa vedalaşmayla ayrılıyor.

"Günaydın Grant," diyorum sert bir ifadeyle bir fincan alırken. "Sade kahve, ekstra yok, mutluluk yok, tamam mı?" Sade beyaz fincanı eline tutuşturuyorum.

"Els, biraz konuşabilir miyiz?" Bardaklarımı yeniden doldurmak için arkamı dönmeden önce başımı sallıyorum.

"Üzgünüm, meşgulüm ve bazı potansiyel satıcılarla görüşmek üzere meydana gitmek için hazırlanmam gerekiyor."

"Ben senin ortağınım, neden bana söylemedin ki ben de gidebileyim?" Ona ters ters bakmadan önce yüksek sesle içimi çektim, ki bu aptal lenslerle bunu yapmak zor, ama son çıktığım adam gözlüklerimin bana asosyal bir anne görüntüsü verdiğini söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum ama ondan bir daha haber alamadığıma göre, bunun iyi bir şey olmadığını varsayıyorum.

"Tanrım, Grant, belki de sonunda anladığım ve seni yalnız bıraktığım içindir." Dükkânın arka tarafındaki küçük mola alanını yatak odasına çevirmeden önce önlüğümü yırtıp atıyorum.

"Elsie, sadece-" Odayı gördüğünde sesi kesiliyor. "Sen... Els hadi ama, burada bu şekilde yaşayamazsın."

"Sorun yok." Duvarların üzerime kapandığını hissettiğimde parmak eklemlerimi patlatıyorum. "Elsie, dinle-"

"Hayır!" Göğsüne vurarak bağıyorum. "O gece birini kaybeden tek kişi sen değilsin Grant! Bu kadar bencil olduğun için seni sikeyim!"

"Bencillik mi yapıyorum?" diyor sanki gücenmiş gibi. "Onun senin kardeşin olduğunu biliyorum ama benim de sahip olduğum tek şey oydu Elsie ve bu kayıpla başa çıkma yöntemimin yanlış olduğunu düşünmen hiç adil değil. Sana gidip maskeni çıkarman gerektiğini söylemiyorum."

"Maske takmıyorum!"

"Ohh, maske takıyorsun," diye homurdanıyor. "Küçük Bayan *Ellie* gökkuşağı ve güneş ışığı gibi. *Lütfen*. Bu tamamen sahte."

"Ben mutluyum!" Bağıyorum, onu iterek yolumdan çekiyorum, böylece etraftan dolanıp ana alana geri dönebiliyorum.

"Evet, sen mutluluğun timsalisin!"

"Huysuz kedi meme'inin insan versiyonu olmaktansa bunu tercih ederim."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diye tıslıyor ve ben gözlerimi deviriyorum, sonra da temasım kopunca hayal kırıklığı içinde ağlıyorum.

"Kahretsin!"

"Sorun ne?" diye soruyor, onu daha net görebilmek için gözümü kapatırken.

"Lensim düştü," diye inliyorum yüksek sesle. "Bu benim son çiftimdi."

"Madem bu kadar rahatsız neden takıyorsun?" diye soruyor, diğer gözlüğü çıkarmak için çalışanlar tuvaletine doğru yürürken. Çıkardıktan sonra kalın çerçeveli gözlüklerimi takıp dışarı çıkıyorum.

"Fark etmez, zaten gitmem gerek."

"Els-"

"Ne, Grant?" Kendimi bunalmış hissederek bağıyorum. Neden *beni* rahat bırakmıyor? Siktirip gitmemi istedi, ben de siktirip gittim! Neden şimdi burada benimle kaza sırasında yaptığı gibi tatlı bir şekilde konuşuyor? Bunu istemiyorum!

"Geçen gün duygularını incittiğim için özür dilerim." Boynunun arkasını ovuştururken rahatça kayıyor. "Gerçekten, ben sadece..."

"Kendine sakla," diye nefes alıyorum hayal kırıklığımı serbest bırakırken. "Anlıyorum, evine geldim ve bunaldım, bunu hak ettim. Ama lütfen, bu konuyu kapatabilir miyiz, çünkü meydana potansiyel bir satıcıyla buluşmak üzere bir toplantım var." Bana inanmıyormuş gibi bakarken kaşları çatılıyor ama sonra düzeliyor ve başıyla onaylıyor.

"Tamam, ben seni götürürüm." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama bir anlamı olmadığını biliyorum, bu yüzden gülümsüyorum ve onu kamyonetine kadar takip ederken başımı sallıyorum. Yolcu tarafına doğru yürüyorum ve elim kapının koluna uzanırken duraklıyorum. Nefes alarak kapıyı açıyorum ve döşeme tahtasının üzerinde David'i kızdırmak için bir çiçek çizdiğim siyah kalemi görüyorum, oysa bu onun kamyoneti idi.

"İyi misin?" Grant sürücü koltuğundan soruyor. Oraya giremiyorum. Ben bu kamyonete binemiyorum ama Grant meydana kadar yürüyemiyor, muhtemelen bacağı geçen günden beri hâlâ ağrıyor ve yerde kalın bir kar örtüsü var.

Kamyondan uzaklaşıp yürümeye başlarken "Seninle orada buluşuruz," demeyi başarıyorum. Grant'in küfür ettiğini ve geri dönmem için bana bağırdığını duyuyorum ama düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışırken karla kaplı kasabada yürümeye devam ederken onu görmezden geliyorum.

"DAVID!"

Kafamın içindeki *sesten* -benim sesimden- irkiliyorum, kamyondaki ağabeyimi çağırıyor.

"Bunu yapma Elsie," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Sen kederinden daha güçlüsün. Bunu başarabilirsin." Karda kaybolan botlarıma bakarak adımlarımı saymaya başlıyorum; önce hafifçe, sonra düşüncelerimi bastırmaya çalıştıkça daha yüksek sesle.

Tamam, belki maske takıyorumdur.

"Hey!"

Bana doğru ilerleyen Grant'in derin havlamasından irkildim. Meydana vardığımda yarım saat kadar Grant'ten saklandım. vazgeçip gideceğini umuyordum. Görünüşe göre öyle bir şans yok. Ona kamyonu neden binemediğimi açıklamak istemiyorum. Bana hastanede baktığı gibi bakmasını istemiyorum - hala bazen bakıyor. Yakışıklı yüzündeki suçluluk duygusunu görüyorum ve bu kalbimi kırıyor. Birkaç kez David'in ölümünün onun suçu olmadığını anlamasını sağlamaya çalıştım ama duymak istemiyor; hak etmediği bir suçluluk duygusuyla yaşıyor.

"Selam Grant!" Bana doğru hışımla yaklaşırken en iyi gülümsememi takınıyorum ve adımlarını bozmadan elimi tutup beni toplum merkezi binasının etrafına çekiyor. Yalnız kaldığımızda bana doğru döndü, öfkesi güçlü dalgalar halinde yayılıyordu.

"Bu ne cüret!" diye hırlıyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Sen değil, Elsie, diğer sıkıklardan herhangi biri, ama sen değil." Kaşlarımı çatıyorum.

"Grant, sen neden bahsediyorsun?"

"Beni terk ettin," diye tıslıyor ve öfkesinin ardında saklamaya çalıştığı incinmişliği ve utancı görebiliyorum. "Sana ulaşamayacağımı bile bile beni o kamyonu bıraktın. Bunu kullandın" -kabaca protez bacağını işaret ediyor- "bana karşı."

"Ne? Hayır, ben..." *Aman Tanrım, öyle mi yaptım?* Bacağından yüzündeki acı dolu ifadeye baktım.

"Grant, çok özür dilerim, düşünemedim, ben sadece..." Soğuk elimi göğsüne koyarken rahatsız edici bir nefes alıyorum. Bu temas onu ürkütüyor. Tekrar yukarı bakmadan önce gözleri benimkilerden göğsüne düşüyor. "Bu onun kamyonu," diye fısıldadım bir süre sonra. "Ve ben o geceden beri içine girmedim ve-" Sesim çatlıyor ve Grant'in öfkesi başını sallayarak kayboluyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve ben kaçınmak istediğim suçluluk duygusunu duyuyorum. Yaklaşırken ona zayıf bir baş selamı veriyorum. Görüyorum ki

Kendini durdurmak için ama ona izin vermiyorum. Bunun yerine kollarımı güçlü beline doladım ve yüzümü paltosuna gömdüm.

"Tatlım," diye mırıldanıyor ve bu isim neredeyse felaketim oluyor. "Els, çok özür dilerim." Geri çekilmeden önce başımı sallıyorum.

"Kamyon için üzülmiyorum," diye fısıldıyorum yanaklarımdan süzülen yaşları silerken. "Sana bunu yaptığım için üzgünüm. Çok üzgünüm Grant."

Rahatsız bir şekilde yer değiştirirken yanakları kıpkırmızı oluyor. "Sorun yok," diyor çabucak.

"Hayır, değil! Duygularımı incittim!" Bu onu daha da utandırmışa benziyor. Elimi çekip ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. "Satıcılarla tanışmaya ne dersin? Eminim onları beklettiğim için pek heyecanlanmayacaklardır."

Başını sallamadan önce bir süre beni inceliyor. "Biliyorsun, onlar sadece senin mutluluğunu ve neşeni emmek için buradalar, değil mi?"

Yan tarafına hafifçe dirsek atıyorum. "Neyse ki mutluluğum bir maske, değil mi?"

I Bırakmak zorundayım.

Burada oturmuş, bir satıcının pazarda neden ön sıralarda yer alması gerektiğini otuzuncu kez dinlerken tek düşünebildiğim, insanlara hayır demek için yaratılmadığım. Bugün sadece tekrar eden birkaç tedarikçinin küçük bir toplantısı var. Bunu tekrar yapmak zorundayım, birçok kez, ve eğer sadece bugün isteyen herkese önden yer veririm,

Ben olsam 30 dakika önce insanlara hayır derdim.

"Els?" Grant'in sesi yumuşak bir fısıltıyla beni gerçekliğe geri çekiyor. Masada yanıma otururken ona bakıyorum. Yüzümde *beni kurtaran* bir ifade olmalı çünkü yüz hatları sertleşiyor ve *Lyon's Quilts*'ten Michelle Lyons'a dönüp başıyla onaylıyor. "İrtibata geçeceğiz" diyor ve Michelle başını sallarken öfkeyle homurdanıyor. Bunu yaparken kısa küt saçlarının en ufak bir salınım yapmadığını fark ediyorum. *Saçlarını gerçek bir kaska dönüştürmek için ne kadar saç spreyi kullandığını merak ediyorum.*

"Affedersiniz?" Gözleri kısıldı. "Lyon's Quilts on beş yıldır ilk standın vazgeçilmezi oldu! Mümkün değil-"

"Muhtemelen hiçbir şey yapmıyorum," diyor Grant sakince ve elinin masanın altında benimkini kavradığını hissettiğimde sıçıyorum. Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor ve parmak eklemlerim yumuşuyor. *Ne zamandır parmak eklemlerimi kırmaya çalışıyordum?* "Sana irtibat halinde olacağımızı söylüyorum. Henüz tüm müşterilerle görüşmedik ve satıcı yeri konusunda karar vermedik." Michelle Grant'e ters ters bakıyor ve ben tam özür dileyecekken Grant elimi sıkıca kavıyor. Michelle gözlerini kırıştırıp hışımla uzaklaşmadan önce ikisi de birbirlerine sert bir bakış fırlatırken Grant'in sesi sert ve kesin: "İyi günler."

"Hadi dışarı çıkalım," diye kulağıma fısıldıyor ve ben de başımı sallayarak onu toplum merkezinden dışarı kadar takip ediyorum. Serin hava ısınmış yüzüme çarptığında nihayet nefes alabildiğimi hissediyorum.

"Bu çok yoğundu," diye fısıldıyorum, ellerimi saçlarımda gezdirip tutamları kulaklarımin arkasına sıkıştırıyorum.

"İyi misin?" *Sesi...* Grant o derin, yatıştırıcı tonu kullandığında, yemin ederim erimiş çikolata oluyorum.

"Evet," diye ciyaklıyorum elimi tekrar kavradığında. Aşağı baktığımda ceketinin cebinden eldivenlerini çıkardığını ve ellerimi eldivenlerin içine soktuğunu görüyorum. "Oh! Grant bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Sus," diye mırıldanarak diğer eline yöneliyor. "Bir çift eldivenin olsaydı buna gerek kalmazdı," diye alay ediyor ve gözlerimi deviriyorum.

"Eldivenlere inanmadığımı biliyorsun." Bana bakıyor ve yanaklarımin daha da kızardığını hissediyorum.

"Evet, deliliğinin farkındayım."

"Grant," diye öfkeyle homurdanıyorum. "Eldivenler bir komplodur. Onları alırsın, bir kez giyersin ve sonra birini kaybedersin. Sonra döngünün devam edebilmesi için gidip daha fazla eldiven almak zorundasın. Aynı şey çoraplar için de geçerli."

"Mhm..." diye mırıldanıyor, biz meydanda biraz rahat bir sessizlik içinde yürürken. Beni de içine alan bir sessizlik ne kadar rahat olabilirse. Sessizlikle pek iyi başa çıkamam. Hiçbir zaman da etmedim. Çocukken babamın David ya da Nona'yla kavgasını bastırmak için müziğimi açar ve kulaklığının sesini olabildiğince yükseltirdim. Ya da beni incittikten sonra aklıma gelen düşüncelerden kaçmak için. Hâlâ yapıyorum, ama şimdi bunun nedeni tacizci babam değil, David'e sahip olmadığım ve kafamda tekrar tekrar yaşayan o son anıyla sıkışıp kaldığım için.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Grant, aynı anda ben de el yazısıyla yazılmış tabelayı görüyorum.

Northbrook Hayvan Barınağı Noel Evlat Edinme

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, vücudum titriyor. "Yavruları var! Hepsini seveceğim!" Yüzündeki endişeyi görüyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Benimle gelmek zorunda değilsin. Ama oraya gidip bütün köpekleri kucaklayacağım."

Hibe

Selsie bu etkinlikteki her köpeği kucaklama sözünü yerine getirirken ben buz gibi soğuk, metal katlanır sandalyeye oturarak kaşlarımı çatmaya devam ediyorum.

Her biri. Tek. Bir.

Evlat edinme etkinliğinin tabelasını gördüğüm anda üç şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu anladım: Birincisi, Elsie günün geri kalanını burada geçirecekti. İkincisi, bu insanları Noel pazarına sokmanın bir yolunu bulmam gerekecekti yoksa Elsie çıldıracaktı ve Üçüncüsü, bana bir köpek sahiplendirmeye çalışacaktı.

Defalarca denedi. En az on farklı yavru köpek ile yanımdan geçti ve bilemiyorum, çok tatlılar ama bana göre değiller. Köpekleri severim, bir tane sahibi olmayı çok isterim ama onlara her zaman ihtiyaç duydukları egzersizi yaptırabilecek biri değilim. İşim gereği vücuduma karşı nazik değilim. Sürekli yanlış şekilde hareket ediyorum, protezime çok fazla yük bindiriyorum ve ortalama otuz bir yaşında bir adam olmaya çalışıyorum. Ama bunu yaptığımda yaralar, su toplamaları, şiddetli ağrı ve şişliklerle karşılaşıyorum. Peşinden koşmam gereken bir köpek yavrusu olması çok fazla.

Elsie'nin barınak koordinatörüyle heyecanla konuşmasını izliyorum. Burada kendini çok iyi hissediyor. Hayvanlarla çalışmak, iyi bir amaç için çalışmak - işte sevdiğim Els bu. Satıcılarla uğraşırken çok endişeliydi, ki öyle olacağını biliyordum. Ve bunun bir kısmı muhtemelen benim hatamdı. Kamyonu düşünmemiştim ve çekip gittiği için ona çok kızmıştım. Kendimi çok çaresiz hissettim ve bu beni çok kızdırdı. Onu istemiyorum.

Beni zayıf görmesini istemiyorum, benim yanımda güvende hissetmesini istiyorum ve bu protezle karda yürürken peşinden koşmanın bacağını mahvedeceği gerçeğini vurgulamak istiyorum. Ama kamyonundan bahsettiğinde kalbim kırıldı.

Kamyon David'in vefatından yaklaşık altı ay önce birlikte kurduğumuz şirkete ait. Bugün hâlâ bu şirketi yönetiyorum. Olan her şeyden sonra - onun ölümü, katlandığım şaşırtıcı faturalar ve yürümeyi öğrenmek ve protezlerimi kullanmak için geçirdiğim tüm terapilerden sonra, başka bir aracı karşılayamazdım. Nona ve Elsie'ye elimden gelen her şeyi veriyordum ve gerekirse yemekten vazgeçiyordum. Sadece son iki yıldır her şeyi ödedim ve iyi bir kar elde ediyorum, bu yüzden şirket kamyoneti sahip olduğum tek şeydi ve şimdi

-Sanırım onun için neyi temsil ettiğini düşünmedim. Şimdi gidip onu yakmak istiyorum, böylece bir daha bakmak zorunda kalmayacak.

Yanımda bir homurtu ve iç çekme sesi duyuyorum ve başını profesyonel bacağıma yaslamış yetişkin bir pitbull'un mavimsi gri ve beyaz yüzünü görmek için bakıyorum. Els'in onun yanında durduğunu ve diğerleri gibi onu gösterdiğini görmeyi umarak etrafıma bakıyorum ama göremiyorum. Els hâlâ barınak koordinatörüyle konuşuyor ve elinde küçük bir tüy yumağı tutuyor. Köpek yaklaşırken usulca inliyor.

"Selam dostum." Elimi uzatıyorum ve başını okşarken heyecanla titriyor.

"Holly!" Başımı kaldırdığımda koordinatör ve Elsie'nin yanıma geldiğini görüyorum. "Özür dilerim! İğnesinden çıkmaması gerekiyordu," diyor yaşlı kadın usulca ve köpeğin bana daha da yaklaştığını hissediyorum.

"Sorun değil, beni rahatsız etmiyor," diyorum başını tekrar okşayarak. Kadın bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Cüssesi nedeniyle insanları tedirgin etme eğiliminde, bu yüzden onu sabit tutuyoruz. Gerçekten çok tatlı ama biraz ürkek bir tarafı var. Yaklaşık iki yıl önce kurtardığımız bir dövüş köpeğiydi, bu yüzden diğer hayvanları sevmiyor. Ayrıca yüksek sesler onu geriyor, bu yüzden birkaç kez geri getirildi."

"Çok üzücü," diyor Elsie köpeğe bakarak. "Kaç yaşında?"

"Yaklaşık dört yaşında ve geçmişiyle ilgili her şeyi açıklamak zorunda olduğumuz için ona pek bakılmıyor. Onu daha çok etkinliklere götürerek biraz zaman geçirmesini sağlıyoruz."

"Mola mı?" Kadına bakarak homurdandım. "Bir mahkumun ödül alması gibi mi? Ve yavru köpekler için göz ardı edilmek nasıl bir muamele-

"Çünkü yaraların var." Kahverengi gözlü köpeğe bakıyorum, bana bakarken kulakları titriyor. "Onu buraya getirdin, kulübeye geri atmak için mi umutlandırdın?"

"Grant!" Elsie tıslıyor ama onu durdurmak için elimi sallıyorum.

"O da benimle geliyor," diyorum kendimi durduramadan.

İki kadın da bana boş boş bakıyor.

"Ne?" Koordinatör benden Elsie'ye bakıyor. "Ciddi mi? Köpek istemediğini söylediğini sanıyordum?"

"Yapmadım," diye onaylıyorum. "Ama beni istiyor ve ben de onun barınağa geri dönmesine izin vermiyorum. Bana evrakları verin, her şeyi dolduracağım ve sonra onu eve götüreceğim."

"N "Elsie Holly ile arabadan inerken onu uyarıyorum. Evrakları doldurduktan sonra bana mama, ödül maması ve oyuncak gibi ona almam gereken şeylerin bir listesi verildi. Els'ten sonra Holly'yi rahat bırakmayacağına söz verince evcil hayvan dükkanına gittim ve biraz abartmış olabilirim ama ne bileyim, kızın yaşadıklarından sonra güzel şeyleri hak ettiğini düşünüyorum. Yani evim artık bir köpeğin isteyebileceği tüm oyuncaklar, yataklar ve ödül mamaları ile donatılmış durumda. Ve eğer eksik bir şey varsa, onu da alacağım. Holly bir daha asla o barınağa dönmekten korkmayacak.

Elsie'nin cheshire kedisi sırtışı, Holly ile birlikte tasmalı olarak ön verandama doğru yürürken genişliyor. Holly beni görene kadar ürkek ve korkaktı. Bir inilti çıkarıyor ve köpek bana doğru koşup ayaklarımın dibine otururken Elsie tasmağını bırakıyor.

"Hey kızım," diye kıkırdıyorum, başını okşuyorum. "Haydi, bakalım burası hoşuna gidecek mi? *Ve sen-*" Parmağımla kıkırdayan kızı işaret ediyorum. "Tek kelime etme," İçeri girdiğimizde Elsie'nin küçük bir nefes alışını duyuyorum. Oturma odasına girdiğimizde Holly yanımdan ayrılmıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Oyuncaklar için daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm," diye mırıldanıyorum onu izlerken. Holly kendini bacağıma daha da yaklaştırırken bana bakıyor, vücudu hafifçe titriyor.

"Burada olmaya ya da oyuncaklara alışık değil, bir alışma süreci olacak." Ben kanepeye doğru yürüyüp otururken Elsie omzumu sıvazlıyor. Holly koşarak yanıma oturdu.

"Hadi kızım." Holly zıplamadan önce yastığa birkaç kez vuruyorum ve hemen yanıma sokulmadan önce kıpırdanmaya başlıyor. Kafamı kaldırdığımda Elsie'nin hâlâ odanın ortasında durduğunu ve iri yeşil gözleriyle bana baktığını görüyorum.

"Devam et," diye inliyorum, "söylemek için can attığını biliyorum." O başını sallarken ben de ona sırtıyıyorum.

"Yanılmışım," diye itiraf ediyor ve o devam ederken ben başımı iki yana eğiyorum. "Küçük bir köpek yavrusuna ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Senin bir arkadaş, seni anlayan birine ihtiyacın vardı." Hafifçe kıkırdıyorum.

"Dışarıda beni anlayan başkaları da var. Sen beni anlıyorsun." Yorumuma burnunu kıvırdı.

"İstiyorum," diyor usulca. "Beni... bir arkadaş olarak istiyor musun Grant?"

"A-Oh..." Yanaklarım kızarıırken öksürüyorum. "Siktir, öyle demek istemedim, özür dilerim. Hayır, Els, elbette istemedim. Özür dilerim." *Şakacı* tavrı kaybolurken ve bana *bakarken* ona utangaç bir sırıtış atıyorum. *Onu reddettiğimi sanıyor. Siktir, bir şey söyle, seni moron!*

"Yani, yapmayacağımdan değil. Sadece senin gibi bir kızın çok fazla arkadaşı olduğunu biliyorum ve bekle! Siktir, yanlış söyledim." Elsie kıkırdayınca elimi yüzüme vurup inliyorum, ama bu sahte bir kıkırdama.

"Vay canına, koca kötü Huysuz Grant, on kelimedenden fazlasını söyletirsene hâlâ her zamanki gibi beceriksiz." Ona düz bir bakış fırlatıyorum.

"Çok komiksin," diye cevap veriyorum kuru bir şekilde. Kapiya bakmadan önce yüzünü şakacı bir şekilde kısıyor.

"Gitmeliyim, eğlendirmem gereken onca *arkadaşım* var."

"Aman Tanrım, kapa çenenini!" Holly için aldığım pelüş hayvanlardan birini bacağına fırlatırken gülüyorum. "Gitmek zorunda değilsin," diye teklif ediyorum, sesimin ne kadar garip çıktığını düşünüp kendimi azarlamadan önce.

Elsie ellerini göğsünde kavuşturur. "Vay be, bu bana söylediğin en tatlı şey olmalı."

"Senden nefret ediyorum."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, buradan gitmem gerek, bu tarafa doğru bir kar fırtınası geliyor ve ihtiyacım olan son şey burada kapana kısılmak."

"Evet, bu ne büyük bir trajedi olurdu." Onu dışarı çıkarmak için ayağa kalkmadan önce gözlerimi deviriyorum. Arkasını dönüp bana bakmadan önce verandaya doğru yürüyor.

"Teşekkür ederim," diyor usulca eğilip yumuşak dudaklarını yanağıma bastırırken. "Bugünkü satıcı toplantılarını sensiz atlatamazdım."

Kelimeleri söyleyip söylemediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, çılgınca suya geri dönmeye çalışan bir balığın nefes alışını andırdığım.

"Elsie," diye çıkmayı başarıyorum. Dönüp bana bakıyor ve bunu o güzel yüzünde görüyorum. Ona kalmasını söylememi istiyor. Bunu biliyorum. Onun yanında garip bir karmaşa olabilirim ama bu bakışı biliyorum. Eğer ona sorarsam, içeri geri gelecektir. *Yap şunu, seni geri zekalı, bu senin şansın.* "Dükkanada vardığında bana mesaj at." Bu kadar korkak olmaktan nefret ediyorum. Söneceğini bildiğim gibi o da sönüyor ama o aptal ödünç arabaya binmeden ve yoldan geri geri çıkmadan önce bana başıyla onay veriyor. Arkamı dönüp içeri girerken acı dolu bir iç çekiyorum. Holly de aynı yerdeydi ve yüzündeki gergin ifadeyi fark ettim.

"Selam kızım." Ona doğru yürürken gülümsedim. "Bir şeyler yemek ister misin?" Elsie'nin arabasının olduğu yere bakan penceremden dışarı baktığını görüyorum.

"Evet, konu ona geldiğinde pek de yumuşak olmadığımı göreceksin."

"H Alo?" Çalan telefonuma cevap verirken inledim. Elsie gittikten sonra Holly'yi besledim ve sanırım o ve ben kanepede uyuyakalmışız. Oturma odası karanlıktı, bu yüzden birkaç saatir saatler dışarıda olmalıydım.

"Grant." Nona'nın sesindeki panik, uyanmam için gereken bir kova buzlu su. "Lütfen bana Elsie'nin seninle olduğunu söyle?" Dehşet midemi dolduruyor.

"Hayır," diye nefes alıyorum ayağa kalkıp ön kapıya yönelirken. "Hayır, Nona, bir süre önce gitti." Kapıyı açtığımda, uyuyakaldığımdan beri yolumun üzerine düşmüş olan cehennem örtüsüyle karşılaşıyorum.

"Grant, geri dönmedi ve telefona cevap vermesini sağlayamıyorum." Tutmaya çalıştığı hıçkırığı duyuyorum.

"Onu bulacağım," diyorum botlarımı kaparken. "Onu bulacağım Nona, seni sonra ararım." Telefonu kapattıktan sonra botlarımı bağladım ve tam kapıyı kapatmak üzereydim ki Holly yanıma geldi.

"Onu bulacağım," diyorum, gerçi bu noktada sadece kendimi rahatlatmaya çalıştığımı düşünüyorum. Dengede kalmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak karda ilerliyorum. Kamyonete binip kontağı çalıştırırken bir nefes alıyorum.

"İyi olsan iyi olur."

Yokuşun yarısına geldiğimde fren lambaları dikkatimi çekiyor. "Aman Tanrım." Kamyonumu kenara çekip kabinden inerken, yarın birinin kışına sokacağım o aptal, küçük kışlı kiralık arabasına doğru ilerliyorum. Görünüşe göre yokuş aşağı inerken kontrolü kaybetmiş ve araba hendeğe düşmüş. Camdaki karları temizledim ve direksiyonun üzerinde yattığını gördüm.

Kapıyı açarken "Siktir," diye homurdanıyorum. Elim yüzüne değerken "Elsie," diye bağıyorum. İnliyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses. Kendine gelip başını kaldırırken kıpırdanıyor ve sızlanıyor.

"G-Grant?" Yaralarını gördüğümde neredeyse dizlerimin bağı çözülüyor.

Yüzünde kan var ve gözlükleri kayıp.

"Hey, tatlım," diye mırıldanıyorum, elim tekrar yüzüne dokunurken. "Hadi seni buradan çıkaralım, tamam mı?" Başını usulca sallıyor ve neler olduğu konusunda kafasının karışık olduğunu biliyorum. Onu acil servise götürmeliyim. Ama oradaki yolların nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Eve döndüğümde kasabamızın doktorunu arayabilirim, eğer onu götürmemi isterse o zaman götürürüm.

"Grant?" Yumuşak sesi dikkatimi çekiyor. "Göremiyorum, gözlüklerim nerede?" Telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum ve neyse ki kırılmamış olan gözlüğünü döşeme tahtasının üzerinde bulana kadar etrafa bakıyorum.

"Pekâlâ bebeğim," diye nefes alarak arabadan inmesine yardım ediyorum. Onu kaldırmak için uzanırken kendimi sabitliyorum ama o beni durduruyor.

"Yürürebiliyorum," diyor usulca ve ona karşı koymak istiyorum ama yapamıyorum. Daha önce protezimle hiç kimseyi taşımamıştım ve onu taşıırken karda ilerlemek - utanç içimi dolduruyor - içimden akan eşit olmayan bir hisle. Onu taşıyabilmeliydim.

Sevdiğim kadını lanet bir araba kazasından sonra kamyonu bindirdim. O bunu hak ediyor.

Elsie kamyonu bakarken durdu. "Grant," diye inliyor ve yüzünü iki elimle kavıyorum.

"Beni dinle," diyorum sertçe, onun kocaman gözlerinin içine bakarken. "Tatlım, seni o kamyonu bindirmemek için sırtımda taşıyıp bu tepeye tırmanabilseydim, inan bana yapardım. Ve sana söz veriyorum, ilk fırsatta yeni bir kamyon alacağım. Ama seni evime geri götürebilmem için oraya binmen gerek. Lütfen." Alt dudağı titriyor ama başını sallayarak tereddütle sürücü koltuğuna tırmanıyor ve koltuğun ortasına oturuyor. "İşte benim kızım, tamam." Arabaya binıyorum ve kucağıma tırmanması için kapıyı kapatıyorum. Beni kucaklıyor ve hıçkırıklar içinde yüzünü boynuma gömüyor.

"Elsie," diye boğuluyorum, sırtını okşayarak.

"Çok korkmuştum. Duramıyordum ve tepeden aşağı inip beni ölü, arabadan yarı dışarı sarkmış, kısmen donmuş halde göreceğinizden çok korkuyordum."

"Tamam, bu olmadan da yapabileceğim bir görseldi," diyorum y a v a ş ç a o kayarken ve ben onun merkezini sikimde hissederken gözlerimi deviriyorum. *Olmuyor. Hayır, hayır! O ölmek üzereyken hıçkıra hıçkıra ağlarken ben kalkmayacağım.*

"Bu benim de onsuz yapabileceğim bir görsel." Geri çekilirken burnunu çekiyor. "Her gün görüyorum. David'i görüyorum, frenleri ve kornayı duyuyorum. Lastiklerin kokusunu alıyorum. Seni görüyorum." Gözleri benimkileri arıyor, ne için, bilmiyorum. "Sen hiç bunlardan birini görüyor musun?" Sorusu kulağa çok küçük geliyor ve ona küçük bir iç çekiyorum.

"Hayır, tatlım, fazla değil. O kadar çok gidip geliyordum ki. Sadece anlık şeyler hatırlıyorum. David bisikleti hareket ettirmeye çalışıyordu, senin çığlıklarını duyuyordum ve sonra sen bir şeyler sayıyordun." Bana en kırık gülümsemesini veriyor ve bu kalbimi paramparça ediyor.

"Ceketinin fermuarındaki dişler. Hareket edemiyordun ve ben de korkuyordum, bu yüzden beni üzerine yatırıp saydındın."

"Elsie." Ona acıyla bakıyorum ve o da başını sallayıp gözlerini kapatıyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Bana izin vermelisin."

"Yapamam," diye boğulur. "Özür dilemene izin veremem Grant, yapamam." Bana tekrar sarılmadan önce eğilip yanağımdan öpüyor. İç çekerek kamyonu vitesine taktım ve geri döndüm. Ona kenara çekilmesini söylememin imkanı yok. Onunla gayet iyi sürebilirim.

olduğu yerde. Bana kalırsa kucağım onun sürekli oturduğu yer olabilir, umurumda değil, yeter ki benimle kalsın.

"I Sen istediğinde burada kalmalıydın," diye tıslıyor Elsie, Holly başını Elsie'nin kucağına yaslamışken ben de başındaki küçük kesiği temizliyorum.

"Sana tekrar sormalıyım," diye mırıldanıyorum kesik yarasına üflerken.

Nazikçe. Söyleyebileceğim kadarıyla yaraları yüzeysel. Yerel doktorumuzu aradıktan sonra, onu izlememi ve yarın sabah kontrol için getirmemi söyledi, ancak akli başında ve tepki veriyor.

"Kendini suçlamak için her zaman bir neden arıyorsun," diye mırıldanıyor ve ben ortalığı toplarken içimden çıkan oflamaya engel olamıyorum.

"Bakmıyorum, öylece oluveriyor." Aşağı bakarken gözlerim onun üzerinde geziniyor. Üzerinde benim koyu gri kapüşonlu tişörtümden başka bir şey yok. O kapüşonluyu bir daha asla yıkamayacağım, yemin ederim. Onun kokusunun o pamuğa kalıcı olarak sinmesini istiyorum.

"Bakmak kibarlık değildir." Bana zayıf, şakacı bir gülümseme veriyor ve ben de geri çekiliyorum.

"Özür dilerim, ben-" *Ne yapıyordum, seni sapık herif? Onu düşünüp otuz bir çekerken kapüşonunu yüzüne nasıl saracağını mı düşünüüyordun? Tabii, Grant, devam et ve bunu ona söyle.* "Çürük arıyorum." *Vay canına, seni aptal yalancı.*

"Uh-huh." Hafifçe gülüyor. "Sorun değil, ben de sana bakıyorum." Omuz silkiyor ve ben mutfağa giderken neredeyse ayağım takılıyor.

"Sen-ne?"

"Ne? Yakışıklısın ve güzel bir popon var. Bunu takdir etmemem mi gerekiyor?"

"Tamam, yarın kesinlikle doktora gitmen gerekiyor," diye mırıldandım dudaklarıma yapışan sırıtmayı gizlemeye çalışarak. "Belli ki kafanı düşündüğünden daha sert çarpmışsın."

"R Tamam, ne demek istediğinizi anlıyorum Bayan Shoemaker." Geçirdiğim kaza nedeniyle toplantımızı ertelemek zorunda kaldığım için bana bağırmaya devam eden kadını dinlerken şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Eğer turtalarımı taze yemiyorsan nasıl doğru dürüst değerlendirebilirsin ki?" diye homurdanıyor ve ben de homurdanmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu projenin bana daha fazla tatil neşesi getirmesi gerekiyordu ama bunun yerine her zamankinden daha az hissediyorum. Bu da Grant'in haklı olduğu anlamına geldiği için gerçekten berbat bir durum. Adama sıırılsıklam aşık olsam da, bu onun inatçı kıcının 'ben demiştim' demesini istediğim anlamına gelmiyor. Hayır, *onu* tatil neşesiyle doldurduğumda bunu haykıracak olan benim. Grant beni doldurmuyor-

Grant odasından çıkıyor ve ben bakışlarımı hızla kaçırıyorum. Gömleksiz ve yumuşak görünümlü teni, siyah saçları ve dişlerimi geçirmek istediğim yumuşak kaslarıyla çok güzel. Bana doğru yürüyor ve eğilerek erkeksi, temiz kokusunun duyularımı istila etmesine neden oluyor.

"Bayan Shoemaker!" diyor sahte bir coşkuyla yüksek sesle. "Kulaklarım beni yanıltıyor mu yoksa az önce tatlı Elsie'ye, geçirdiği araba kazası ve yağan kar nedeniyle bu sabah turtalarınızın tadına bakamadığı için bağırığınızı mı duydum?"

Bayan Shoemaker yüksek sesle nefes veriyor. "Ben sadece bunun zevksizlik olduğuna inanıyorum. Turtaları ne zaman deneyecek? İki, üç gün sonra mı karar verecek? Bu nasıl adil olabilir? Turtalar taze yenildiğinde en iyisidir!"

"Oh, tamamen katılıyorum, bu yüzden turtalarınızdan yapıldığını düşündüğümde sizin tarafınızdan gelen tüm duygular hakkında kafam karıştı.

Bir kutu. Şimdi Elsie'yi aramayı bırak. Eğer yenisine ihtiyacımız olursa sizinle temasa geçeceğim." Grant telefonumdaki aramayı sonlandırma düğmesine basıyor ve ayağa kalkıyor.

"Grant!" Şok içinde ona bakarken tısladım. "Bayan Shoemaker -"

"Tam bir kaltak. Artık seni tüketmesine izin verme. Dün gece gönderdiğin e-postada kaza geçirdiğini ve kar nedeniyle mahsur kaldığını söylemişsin. Bu insanlar için bu kadar erişilebilir olmana izin vermeyi bırak." Haklı olduğunu biliyorum ama bu çok zor, herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum.

"Ön taraftaki satıcı yerini kaldırmayı düşünüyordum," diye itiraf ediyorum usulca, pek hoş karşılanmayacağını bildiğimden. "Alanı kapatmak için birkaç duvar koyabilir misin diye düşündüm ve belki orayı Noel Baba'nın atölyesi gibi yapabiliriz. Hatırladın mı? Çocukluğumuzdaki gibi? Sonra da belki bir köpek sahiplendirme alanı? Bilmiyorum, ya herkese ilk yeri vermeliyim ya da hiç kimseye vermemeliyim gibi hissediyorum, anlıyor musun?" Bir an beni düşünürken ona bakıyorum. Mutfağa girmeden önce kaşlarını çatı.

"Başın nasıl?" diye soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Kazadan bu yana iki gün geçti. Ben iyiyim. Ağrım var ama iyiyim. Tamam, iyi değilim. Son iki geceyi Grant'le aynı evde *geçirdim* ve onun kucağına binip kutsal ereksiyonunu hissettikten *sonra-oh evet, hissettim. Bunu* hayal etmeme imkan yoktu ve Tanrım, eğer orada salladığı şey buysa... Şöyle diyelim, daha önce cinsel olarak hayal kırıklığına uğradığımı düşünüyordum, ama şimdi ona açlıktan ölüyormuşum gibi bakmadan duramıyorum ve o da lezzetli bir et parçası. Tanrım, onu öyle bir ısırdım ki-

"Beni görmezden mi geliyorsun?"

"Ne!?" Mutfaktan döndüğünde sorduğu soru karşısında çılgılık atıyorum. Ben göğsümü tutarken ve yüzüm kızarıırken o şaşkın bir ifadeyle masanın yanında duruyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Ben... düşüncelere dalmıştım." "Belli ki," diye mırıldanıyor ve utangaç bir gülümsemenin yüzüne yayıldığını fark ediyorum. Kahve olduğunu tahmin ettiğim fincanından yudumlarırken yakışıklı yüzü. Yine de bilmiyorum. Pantolonunda bir delik açmakla meşgulüm. "Bir numara yapmasını mı bekliyorsun?" diye homurdanıyor ve ben ölmekten başka bir şey istemiyorum. Ofluyorum ve masadan kalkarken başka tarafa bakıyorum.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, odadan hışım ile çıkmak üzereyken Grant beni engelliyor - eli belimin önünü sarıyor.

"Grant?" Temas edince nefes alıyorum. Elinin olduğu yerden yüzüne bakıyorum. Bana o kadar yakın ki.

inç..

"Evet?" Sesi alçak ve boğuk ve aman tanrım, kalçalarımı birbirine sıkıştırmam gerekiyor. Dilim dudaklarımın üzerinde gezinirken küçük, titrek bir nefes bırakıyorum. Mavi gözleri avını takip eden bir avcı gibi dilimi takip ediyor.

Daha da yaklaşıyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor. Bu mudur? Böyle mi başlayacağız? Başlayacak mıyız? Benden hoşlanıyor olmalı... değil mi? Yani hayal ediyor olamam-

Gözleri dudaklarımdan başıma kayıyor ve kaşlarını çatıyor. "Morarmış gibi görünüyor," diye mırıldanıyor elindeki bardağı yere bırakırken. Buzla ilgili bir şeyler söyleyerek mutfağa doğru yürürken sönüyorum.

"A Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Nona termosunu aşırı dramatik bir patlamayla tezgahıma çarparken azarlıyor.

"Sanırım burada benim yapmaya çalıştığım bir tartışma var. Seni *kurtarmak* için," diye kuru bir şekilde cevap verdiğimde sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

"Elsie Penelope Marshall! Bu tezgahın üzerinden atlayıp sana bu sopayla vurmayacağımı mı sanıyorsun? Dene bakalım. Şimdi bana order'imi ver ve eğer o kafeinsiz boku bir kez daha oraya sokarsan-"

"Peki!" Termosunu lavaboya boşaltırken homurdanıyorum ve light roast ile karıştırarak istediği beş shot espressoyu yapmak için makineyi hazırlıyorum. "Bunların hepsini içerken kalp krizi geçireceksin!"

"Lütfen, benim üçte bir yaşımdaki dört adam katılırken ben hala salıncakta zıplayabiliyorsam-"

"Aman Tanrım!" Kulaklarımı kapatırken çığlık atıyorum. "Dur! Tanrı aşkına, dur!" Kahvesini bitirmemi beklerken kıs kıs gülüyor.

"Benim sağlıklı bir seks hayatım var ve sen orada oturup ihtiyaç içinde sızlanıyorsun diye üzülme."

"Sen benim *büyükannemsin!*" Termosu ona doğru iterken homurdandım. "Kesinlikle! Senin için endişeleniyorum! Dinle, eğer istersen..." O izin verir

uzun bir iç çekti. "Çocukları bir hafta sonu için sana bırakmaya hazırım,

Ama bundan asla bahsetmemeliyiz. Ortaklarımı torunumla paylaşma düşüncesinden pek hoşlanmıyorum. Ama seni acı çekerken görmeye dayanamam." Sırıtan yüzüne bakarken ağzım açık kalıyor.

"Sen bir kaçıksın. Şimdi git-" *Oh, orospu çocuğu.* Zil çalıyor ve Grant'in günlük kahvesini almak için içeri girdiğini görüyorum. Kahretsin, bu sadece sona erecek-

"Grant!" Nona, lezzetli görünümlü adama ısıltı ısıltı bakıyor. Tanrım, iş botları ve kot pantolon içinde bu kadar yakışıklı olmaya hakkı yok. "Senden bir iyilik isteyeceğim, yaşlı bir kadına yardım eder misin?" Grant'e 'kaç' der gibi bakıyorum ama o yaşlı kadına bakarken bunu görmezden geliyor.

"Evet, biraz zamanım var," diye mırıldandı ve *oh, seni zavallı aptal goril adam.*

"Mükemmel!" Nona alkışlıyor. "Eğer benim daireme gidersen, seks salıncağım hâlâ kurulu, temiz olduğuna söz veriyorum. Onu alıp Elsie için buraya getirmeni istiyorum." Grant gözlerini kırıştırıyor, önce kadına sonra da bana bakarken çenesi gevşiyor.

"Bana... bakma," diye sızlanıyorum, tezgâhımın arkasına çömelirken aynı anda bir uzaylının gelip beni kaçırmaması için dua ediyorum.

Nona tezgahıdan termosu alır. "Şimdi, salıncağı aldığında kapıdakini aldığından emin ol, büyük olanı değil. Henüz buna hazır değil, ayrıca bu akşam birkaç bayanla randevum var ve onları yine iptal edemem." Nona'nın dükkândan çıktığını duyuyorum ama yerimden kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Uzaylıları boş ver, eğer bu kat açılıp beni içine çekebilseydi, şu anda harika olurdu.

"Els." Grant'in sesi benim hissettiğim kadar şaşkıncı.

"Hı-hı?" Bu noktada neredeyse bir inilti gibi çıkıyor.

"Ben... Ben büyükannenin seksini almaya gitmeyeceğim.

."

"Tabii ki değilsin!" Tekrar ayağa kalkarken tıslıyorum. "Belli ki sadece bir şeyler başlatmaya çalışıyor!"

"Neye başlayayım?" diye soruyor temkinli bir şekilde, ben arkamı dönüp kahvesini yapmaya başlarken, ona başka bir şey isteyip istemediğini sorma zahmetine girmeden. Sade istiyor ve ben de bugün ona bir şeyler tattırmaya çalışacak gibi hissetmiyorum.

"Benim seks hayatım yok ama onun tüm kasabaya yetecek kadar var. Beni yatağa atmaya çalışıyor."

"Vay canına, bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf şey olmalı," diye mırıldanıyor ben içkiyi ona doğru iterken.

"Nona," diye kestirip atıyorum, yanaklarım utançtan yanıyor. "Vajinamdaki örümcek ağlarını temizleyene kadar mutlu olmayacak. -" Grant benim sözlerim karşısında öksürüp hırıltılar çıkarırken içkisini yarıda bıraktı. "Lütfen, Bay Gri Eşofman Altı." Ona bir kağıt havlu uzatırken iç çekiyorum.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye öksürükler arasında göğsüne vurarak homurdanıyor.

"Bir numara yapmasını mı bekliyorsun?" Muhtemelen onu en kötü şekilde taklit ederek söylüyorum. Ya hiç eğlenmedi ya da o kadar eğlendi ki suratını dağıttım.

"Bugün çok huysuzsun," diye mırıldanıyor, kahvesini tekrar yudumlarken.

"Beni suçlayabilir misin?" Hayal kırıklığı içinde ellerimi sallarken ağlıyorum. "Ödünç aldığım araba pert oldu ve arabamın bitmesine daha günler var. Herkes bu lanet pazar meselesi yüzünden tam bir göt kafalı gibi davranıyor. Etrafta kaslarınızla ve çıplak teninizle dolaşıyorsunuz. Beş parasızım ve dinlenme odasında yaşıyorum. *Büyük annemden* başka kimse tarafından seks salıncağı aktivitesine davet edilmedim. Bin dolara, bir tabak peynir kızartmasına ve bir or- gasm'a ihtiyacım var ve geleceğimde bunları göremiyorum!" Kasanın üzerine bantladığım kar tanesine vurup ü z e r i n e basarken çığlık atıyorum.

"Ah, Grant?" Tanımadığım erkek sesi beni korkutuyor. Kafamı kaldırıp bakıyorum ve *o da kim?* İri yarı, sarışın adam kapının yanında durmuş, koyu kahverengi gözleri lazer gibi bana odaklanmışken ağlamak istiyorum.

"Dean, markete git," diye neredeyse homurdanıyor Grant, gözleri beni kıştırırken. Şu anda üzerimde çok fazla göz var.

"Evet ama ben-"

"Dean!" Grant bağırır ve Dean dükkânı terk eder.

"Dean kim?" Grant ile göz teması kurarken fısıldıyorum. "Yeni işe alındı."

"Oh, iyi birine benziyor." Grant bana doğru yürürken sesimi alçaltıyorum. Tezgâhın etrafından dolaşiyor ve ben de geri çekiliyorum, ancak duvara yaslanana kadar beni takip ediyor.

"Değil," diyor dişlerini sıkarak, hâlâ dikkatle bana bakarak. Kalp atış hızımın endişe verici bir oranda arttığını hissediyorum.

"Bu çok talihsiz bir durum." Neden hâlâ bu konuşmaya devam ediyorum? Neden ona peynirli patates kızartmasına ve orgazma ihtiyacım olduğunu söyledim? Yani, ihtiyacım var. Tanrım, ikisine de *çok* ihtiyacım var. Ama artık Grant biliyor. Ve yeni işe alımını. Tanrım, eğer Dean Noel Pazarı'nda onunla çalışıyorsa bu çok kötü olacak. "Patlamam için Dean'den özür dilememi ister misin?"

"Hayır."

"Hayır mı? O zaman neden bana ters ters bakıyorsun?"

"Çünkü onun adını söyleyip duruyorsun ve her söylediğinde, hakkım olandan çok daha şiddetli olduğumu görüyorum." Gözlerim irileşirken ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

"Grant?" Söylemeyi başarıyorum. Göğsünün normalden daha hızlı inip kalktığını fark ediyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Düşünmemem gereken şeyler," diye itiraf ediyor hiç tereddüt etmeden, alanıma yaklaşip beni boynumu eğmeye zorlarken.

"Anlat bana." Parmak uçları kolumda gezinirken ürperiyorum.

"Neden?" diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma degecek şekilde eğiliyor. "Sikime bakmandan hoşlandığımı bilmenin sana ne faydası olacak? Bu düşünce beni o kadar tahrik etti ki, duşta onunla ilişkiye girdim? Seni dudaktan dudağa tüketmek istediğimi bilmenin sana ne faydası olacak?" Parmağı dudaklarımın üzerinden geçip pantolonumun ön kısmına iniyor ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluşmasına neden oluyor. "Söyle bana Els, şu anda düşünebildiğim tek şeyin, o muhtaç küçük ağzından adımları haykırırken gözlerin zevkten kamaşıp kafanın içinde geriye doğru yuvarlanırken, ağzın açık kalıp iniltilerin senden kaçarken ne kadar günahkâr görüneceğini bilmek sana nasıl yardımcı olacak?"

"Aman Tanrım," diye ihtiyaç içinde inliyorum ve bu onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Grant gayet iyi çalışıyor, tatlım." Kulağımdan çekiliyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Gerçekten o da bana karşı bir şeyler hissediyor mu?

"Siktir et," diye fısıldıyorum, ellerimi gömleğinin yakasına uzatıp onu kendime çekiyorum. Dudaklarımız buluşuyor ve donup kalmasını, geri çekilmesini bekliyorum ama öyle olmuyor. Grant bir eliyle çenemi, diğer eliyle saçlarımı kavrayıp ağzımı yutarken inliyor.

"Tanrım," diye inliyor öpüşmelerimizin arasında.

"Elsie gayet iyi çalışıyor, tatlım," diye nefes alıyorum ve dilini ağzıma sokmadan önce alçak sesle kıkırdıyor. Çıkardığım inilti o kadar

muhtacım ve umurumda değil, muhtacım. Grant'e şimdi kırk beş saniye öncesinden daha çok ihtiyacım var.

İri ve sert elleri, belime doğru kaydırmadan önce pantolonumdan gömleğimi çekip çıkarıyor. Kalçalarım ona doğru savruluyor ve onun inlemesine neden oluyor.

"Els," diye inliyor ağzıma karşı. "Tatlım, ben-"

Kapı zili çaldı ve Grant kendini benden uzaklaştırdı.

"Bayan Shoemaker!" Adını söylerken sesim fazla nefesli çıkıyor. Yaşlı, sivri burunlu kadın, b u z gibi gözleri yargı dolu, ince burnunun ucundan bana bakıyor.

"Ah, demek bu yüzden benimle konuşamayacak kadar meşguldün. Meydanda sizi bekliyordum ve işçilerden biri bana hala burada olduğunuzu söyledi. Senin... eğlenceli biri olduğunu fark etmemiştim." Buruşuk dudakları sıkıntıyla birbirine yapıştı.

"Bayan Shoemaker, daha önce de belirttiğim gibi-"

"İlginç bir seçim," diye araya giriyor, gözleri hâlâ Grant'in üzerinde. "David'in suçlusu o iken bunun peşinden gitmek." Grant'in tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve ben her tarafımın üşüdüğünü hissediyorum. "Biliyor musun, benim tatlı torunum Beth hâlâ onun için ağlıyor. Hâlâ o söz yüzüğünü takıyor. Sanırım bazıları diğerlerinden daha hızlı ilerliyor. İyi günler dilerim." Bayan Shoemaker topuklarının üzerinde döndü ve dükkândan çıktı.

Grant ellerini kirli yüzünde gezdirdikten sonra ensesine götürüp sıkıyor.

"İyi misin?" Yumuşakça sordum. Sanki aklından geçenlerden kurtulmak istercesine başını sallıyor.

"Evet." Sesi boğuk ve mesafeli. "Grant, onun ne yaptığını biliyorsun-"

"Gitmem gerek." Kapıya doğru ilerlerken sert ve kırılmıştı. "Ben... Ben bunun için üzgünüm. Aptalca bir hataydı."

"Ne? Grant, ne hakkında-"

"Bir hata," diye tekrarlıyor, bu kez daha sert. "Bir daha asla olmayacak." Grant dükkânımdan çıkıp beni yalnız bırakırken şaşkın, incinmiş bir sessizlik içinde duruyorum.

Öpüştük. Öpüştük ve bu başka biriyle hissettiğim en derin bağıdı. Ve o bunun bir hata olduğunu söylüyor.

Hibe

I gelmiş geçmiş en aptal orospu çocuğuyum. Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Onu öptüm. Elsie'yi *öptüm*. Ve ona söylediğim o iğrenç şeyler. Tanrım, ona bir daha nasıl bakabilirim ki? Via Shoemaker dükkâna girip o şeyleri söylediğinde, tüm korkularımı görmezden gelmeye çalışıyor.

Ağabeyinin ölmesinin sebebi benim, Via'nın torunu Beth'in erkek arkadaşını kaybetmesinin sebebi benim ve lanet olsun, David o kadını her şeyiyle seviyordu. Bu kadar üzüntünün sebebi benim ve dilimi Elsie'nin boğazına mı soktum? Çok aptalım.

Holly'nin derme çatma tezgâhımın altında uyuduğu yerden başımı kaldırıp yeni marangozum Dean'e bakıyorum. Dean'in Noel pazarının inşasında bana yardım etmesi gerekiyordu. Ama Elsie bir saat önce buraya geldiğinden beri ona yardım etmek için her bahaneyi buluyor. Bu beni kızdırıyor. Özellikle de Elsie onun flört saçmalıklarına kıkırdadığı için. *Kıkırdıyor. Benim yüzümden* nemli iç çamaşırlarıyla dolaşıyor ve ona kıkırdıyor mu?

Buna hata diyen sendin, göt herif. Kesin şunu.

"Dean!" Sarışın adamı korkutarak bağırdım. "Sana randevu alman için para vermiyorum, şimdi buraya gel." Dean yüzünde mahcup bir sırıtışla yanıma gelirken Elsie bana ters ters bakıp hışımına uzaklaşıyor.

"Üzgünüm, Grant." Hafifçe gülüyor. "Ellie sadece-" Bir nefes veriyor ve gözlerinin Elsie'nin Noel Baba'nın sandalyesinin etrafına süsler astığı yere kaydığını yakalıyorum. "O harika, gerçekten çok güzel ve komik."

Gerçekten güzel ve komik olduğunu biliyorum. Onu üç saniyedir tanıyan bu sikiğin, benim ezelden beri bildiğim şeyi bana söylemesine ihtiyacım yok. *Güzel* ve *komik*, onun için kullanabileceğin en az tanımlayıcı kelimeler.

"O da müsait değil," diye homurdanıyorum, bir yandan da ona kabaca bir im- pakt itiyorum. "Şimdi git şu geçici duvarı as."

"Bekle, müsait değil mi? Çıkmak istemiyor mu yoksa biriyle mi birlikte? Çünkü daha önce dükkânda duyduklarına göre-" Dean'i gömleğinin yakasından tutup yüzüme bakmaya zorlarken bacağımdaki çılgılığı duymazdan geliyorum.

"Hayatınıza değer veriyorsanız, kafede duyduğunuz her şeyi unutun derim, anlaştık mı?"

"Grant!" Elsie kulağımdan tutup beni döndürürken tıslıyor ve uzaklaşıyor.

"Ow! Ow! Ow! Ow!" Demir kilitli tutuşunu kulağımdan uzaklaştırırken bağıyorum. "Ne oluyor lan!" Ona ters ters bakarken sızlanıyorum.

"Artık hayatımdaki ilgili erkekleri korkutup kaçırıramazsın. Ben ergen değilim" diye uyarıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. Beni duymuş olmasına imkan yok. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi gözlerini deviriyor. "Sen Dean'i idare ediyordun. Sen ve David de biz gençken aynı şeyleri yapıyordunuz. Pislik gibi davranmayı bırak."

"Pislik gibi davranmıyorum," diye homurdandım. "Pantolonuna girmesi için ona para vermiyorum." Tamam, belli ki daha iyi bir ifade kullanabilirdim, ama işte buradayız.

"Bana kafede olanların bir hata olduğunu söyleyip sonra da dönüp bana doğru bakan herhangi bir erkeğe hırlayamazsın."

"Oh?" Kuru bir kahkaha attım. "Bundan emin misin? Söylesene tatlım, o sıırıslıklam külotlar bana aitken bu gece Dean'le çıkmayı mı planlıyordun?" Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama yanakları kızarıırken bir ciyaklama sesi çıkıyor.

"Ben senin hatanım Grant." Sözleri karnıma bir yumruk gibi indi. "Bana baktığında gördüğün tek şey pişmanlıksa, yani bir hataysa..." Konuşurken sesindeki çatlak kalbimi acıtıyor. Başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor. "Eğer tek gördüğün buysa o zaman başka bir yere bakmalısın. Ben kimsenin pişmanlık gecesi değilim ve bir hata da değilim."

"Elsie, bu o kadar kolay değil ve sen de bunu biliyorsun!" Dikkat çekmemek için usulca tıslıyorum.

"Öyle ama." Yanağından aşağı süzülen gözyaşını öfkeyle siler. "Sana karşı hislerim var, Grant! Ve sen onunla oynuyorsun."

Ben! Kes şunu çünkü çok acıyor!" Beni iterek uzaklaştırdı ve sözleri karşısında afalladım.

"S Bana öyle bakmayı kes," diye homurdanıyorum Holly'ye kanepedeki yerimden. Holly eve geldiğimizden beri bana bakıyor ve ofluyordu ve Elsie'nin burada olmayacağını fark etti. İyi.

Bir hata. Tanrım, ben bir bok parçasıyım. Kim birine bunu söyler ki? Hele Elsie gibi birine. Onun olduğu son şey, bir hata. Hata olan *benim*. Benimle hata yapan *o*. Onu kendimden uzak tutmalıyım. Kahve dükkanında olanlar ve Dean'e olan kıskançlığım yüzünden onu uzun zamandır olduğu yere geri koymalıyım, bu çok fazla. Dean gibi bir ahmağa hizmet ediyor. Yükü olmayan aptal bir moron. Bakmak zorunda olmadığı ve kardeşinin ölümünün sebebi olarak görmediği biri.

"Hiç gördün mü?"

Geçen gece kaza yaptığında sorduğu soru hala kafamda dönüp duruyor. David'in vurulduğunu görmedim, her nedense o kabustan kurtuldum. Ama gördüğüm şey.

"DAVID! HAYIR!"

"Siktir," diye homurdanıyorum gözyaşlarımı akıtmaya çalışırken. Holly yanıma gelip başını kucağıma koyuyor ve ben kırılıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum boş evin içine. "Kardeşim, çok üzgünüm. O gece için özür dilerim, Beth için özür dilerim, Nona ve Els için özür dilerim. Kahretsin, Els için çok üzgünüm." Elim Holly'nin başını okşarken gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum ve aklıma gelmesini istemediğim düşünceler gelmeye başlıyor.

ALTI YIL ÖNCE

"F "Lanet olsun, dostum!" Ana caddeden iş sahamıza doğru yürürken David'in kolunu yumruklarken gülüyorum.

"Dostum, hadi amannnn," diye sızlanırken bana sırtıyor *Benim dışımda* herkese karşı böyle davranıyor. "Ablamdan hoşlandığını biliyorum, sadece çıldır ve ona çıkma teklif et."

"Tekrar söylüyorum, siktir git," diye homurdanarak yüzümü kaplayan utancı gizlemeye çalışıyorum. Elbette Els'ten hoşlanıyorum ama bu onun kardeşi, bunu itiraf edip dayak yiyecek değilim.

"Sadece söylüyorum." David kayıtsızca omuz silkiyor. "İkiniz birlikte iyi olurdunuz. Birbiriniz arasında iyi bir denge kurarsınız."

"Sen onun kardeşisin, kimsenin onunla çıkmasını istememen gerekmiyor mu?" diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

"Hayır, hayır. Ben onun kardeşiyim, onunla sadece doğru kişinin çıkmasını istemeliyim. Sen ona bakacaksın, o da sana bakacak. İkiniz için de bundan başka bir şeyi neden isteyeyim ki?"

"Ellie!" Kahve dükkânımın kapısını kilitledikten sonra Dean'e dönüp yorgun ve ağrılı gözlerime ulaştığından şüphe duyduğum bir gülümseme veriyorum - fark edeceğinden değil. Dean her zamanki gibi gözlerini benim

Göğüs. Bugün onun saçmalıkları için havamda değilim.

Bugün kötü bir gün ve kasabanın benden beklediği kaygısız Ellie olmak içimden gelmiyor. Yılda bir gün yalnız kalmaya ihtiyacım var, o da bugün. David'in ölüm yıldönümü. Bugün dükkânı kapatıp yiyebileceğim en büyük burritoyu yiyeceğim -David'in en sevdiği yemek- ve mezarının başında oturup uyuşana kadar ağlayacağım gün. Uyuştuktan sonra eve gidip onun en sevdiği filmi tekrar tekrar izliyorum ve mutluluk maskemi tekrar takmadan önce tüm duygularımı dışarı atmaya çalışıyorum.

"Selam Dean," diyorum usulca, üşüyen ellerimi ceplerime sokarken. "Dükkân bugün kapalı, üzgünüm."

"Hayır, aslında sizin kahvenizin büyük bir hayranı değilim." Hafifçe gülüyor. "Sanırım evde kendiminkini tercih ediyorum." *Ona hafifçe gülüp gülümsemelisin Elsie.*

"Oh." Gülmekten kırıldım. "Şey, bunun için üzgünüm." Dean'in yüzü düştü.

"Ne dedin? Hayır, şakaydı. Özür dilerim, doğru anlatamadım. Siktir." Başının arkasını ovuşturuyor ve ölmeyi tercih etmeme rağmen maskeyi tekrar takarken gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum.

"Hayır! Üzgünüm, bugün biraz dağınıkım!" Gözlerimde ve sesimde benden beklenen parlaklığı zorlarken kıkırdıyorum. "Peki, sizin için ne yapabilirim?"

"Öğle yemeği yemek ister misin diye soracaktım?" *Tanrım, bir randevu.*

"Oh," diye kestirip atıyorum ve yüzündeki reddetme ifadesi karşısında irkiliyorum. "Uhm... Evet tabi-tamam! Ne düşünüyordun ki?"

"Çok iyi peynirli kızartma yapan bir yer biliyorum." *Peynir kızartması.* Aman Tanrım... Peynir kızartması ve orgazm. Bu çok utanç verici.

Ona rahatsız edici bir gülümseme vererek hafifçe omuz silkiyorum ve ellerim ceketimin cebindeki bir şeyin etrafında sıkışıyor. "Ah, tabii," diyorum usulca eşyaları çıkarırken. Eldivenler. Grant'in eldivenleri.

"Harika! Hadi, arabam caddenin karşısında." Eldivenleri tekrar cebime koymadan önce onlara tekrar bakıyorum ve ağlamak istememe rağmen gülümsemeye zorluyorum.

Ona sadece hayır demeliyim. Onunla bugün, yarın ya da hiçbir zaman çıkmak istemiyorum. Ama tek düşünebildiğim Grant'in beni öpmesinin bir hata olduğunu söylemesi. *Bizim* bir hata olduğumuzu. Artık bir hata gibi hissetmek istemiyorum, birinin seçimi olmak istiyorum.

I Dean bir kez daha dizime "çarparsa" onu öldüreceğim. Davranışlarından çok rahatsız oldum. Yani, davranışları beni şok etmedi ama bugün dokunulacak havada da değilim,

Görünüşe göre işaretlerimi algılamıyor ya da dur dediğimde dinlemiyor. Bana açıkça çıkma teklif ettiğini biliyorum, bu yüzden flört etmesi ve yakınlık kurması bekleniyor. Ama şu anda, yüzünü bu berbat peynirli patates kızartmasına sokmak ve çıkıp gitmek istiyorum.

"Peki, neden bir kahve dükkânı?" diye soruyor birasını yudumlarken.

"İnsanlar kahveyi sever ve kasabada kahve dükkânı yoktu," diye mırıldandım tabağımdaki bir kızartmayı karıştırırken.

"Yani bu bir tutku falan değil mi?" Ona bakarken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Northbrook'a kahve servisi yapma konusunda tutkulu muyum? Hayır. Bu bir iş." Dean rahatsız bir şekilde kıpırdıyor ve ben yüksek sesle iç çekiyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Kötü bir gün geçiriyorum. Gazabımı hak etmiyorsun."

Dean rahatlamış görünüyor ve bana rahat bir gülümseme veriyor. "Kötü bir gün geçirdiğin için üzgünüm, bunun hakkında konuşmak ister misin?" Burnumu kırıştırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Uzun lafın kisası, bugün kardeşimin ölüm yıldönümü." Birasını tekrar yudumlarken bana küçük bir baş selamı veriyor.

"Özür dilerim, evet, neden iyi bir ruh halinde olmadığını anlayabiliyorum." Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ve dizimde sert bir el hissediyorum. "Belki kafanı dağıtabilirim?" diyor kibarca ve ben geri çekiliyorum. Ciddi mi acaba?

"Sana kardeşimin ölüm yıldönümü olduğunu söyledikten sonra bana teklif mi ediyorsun?"

Dean arkasına yaslanıp bir bira daha içerken omuz silkiyor. "Bugün ölmedi ya. Bir yıl mı oldu? İki yıl mı?"

"Altı," diyorum ve o da kıkırdıyor.

"Altı yıl oldu ve hâlâ bu kadar kötü durumda mısınız? Terapi falan denedin mi?" Bir yandan içkime bakıyor, bir yandan da boktan bir söz söylememek için kendimi zor tutuyorum.

"Altı yıldır oradayım," diye mırıldanıyorum ve Dean gülüyor.

"Belki yeni bir terapist ya da anti-depresanlar. Yani, sadece geçmişte yaşayamazsınız."

"Yani seninle yatmak istemediğim için geçmişte mi yaşamalıyım? Kardeşimin yasını tutuyorum, onun ya da benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Tanrım, bu büyük bir hataydı," diye homurdanıyorum gitmek için ayağa kalkarken.

"Evet, söyleyeceğim. Tanrım, hayatımda bir sikiş için hiç bu kadar çok çalışmamıştım. Günlerdir seninle flört ediyorum, seni yemeğe çıkarıyorum ve ne? Kardeşin *altı yıl* önce öldü ve hala çok mu erken? Yani, tatlısın falan ama bu kadar dramaya değmezsin. Limpin' Grant seni alabilir." Dean ayağa kalkarken ona ters ters bakarken enseme karıncalanmalar hissediyorum.

"Ona ne dedin?" Öfkemin tehlikeli bir seviyeye ulaştığını hissederken yavaşça söylüyorum.

"Limpin' Grant. Çünkü onun peg le-" Tiz bir vınlama sesi duyuldu ve dünyam bembeyaz oldu, herkes ve her şey yok oldu. Çok şeye tahammül edebilirim. Bana laf atabilirsiniz, nezaketimden faydalanabilirsiniz, her neyse, buna izin veririm. Ama *kimse* benim yanımda Grant hakkında kötü konuşamaz. Kesinlikle hiç kimse.

W Bar ve ızgaranın otoparkına girdiğimde, ön tarafa park etmiş polis araçlarını fark edince inliyorum.

"5-0 mı?" Nona homurdanıyor. "Gerçekten mi? Ne yapmış olabilir ki? Noel şarkılarını çok mu yüksek sesle söylüyorsun?" Omuz silkiyorum.

O ve ben girişe doğru ilerlerken. Nona beni arayıp bu restoranın Elsie'yi rehin tuttuğunu ve gelip onu almamız gerektiğini söylediğinde markette Noel Baba'nın alanı için geçici zemini döşemeye çalışıyordum. Neden bahsettiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok ama içeri girdiğimizde Dean bir memurla konuşurken Elsie'nin elleri kelepçeli bir şekilde bankta oturduğunu görüyorum ve kendimi kaybediyorum.

"Elsie." Neredeyse gözyaşları içinde olan kıza doğru yürüyorum. "Efendim, yapamazsınız-" Nona memurun sözünü kesiyor.

"Torunumun neden kelepçeli olduğunu açıklamak ister misin Louis? Ve ben anneni çağırmadan önce bunu hemen yap." Nona polislerle ilgilenirken ben de tüm dikkatimi Elsie'ye veriyorum. Gergin halinin önünde diz çöküp elimi kalçasına koyuyorum ve dikkatini çekmek için yumuşak bir şekilde sıkıyorum.

"Tatlım, ne oldu?" Mümkün olduğunca yumuşak bir şekilde soruyorum. Sulu bakışları benimkilerle buluştuğunda dudakları titriyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "İyi bir gün değildi ve bacağıma dokundu ve seks hakkında sorular sordu ve-"

"Bana bir saniye izin ver, bebeğim." Ayağa kalkıp Dean ve başka bir polise doğru dönerken alnından öpüyorum. Memurun yanından geçip

Dean'i gömleğinin yakasından tutup duvara çarptı. "Grant!" Polis Thomas'ın adımı haykırdığını duyuyorum ama onu duymazdan geliyorum.

Lisedeyken onu dövmüştüm, şimdi de Tervene'e girmeye kalkarsa yine döverim.

"Ona dokundun mu Dean?" Tısladım ve adamın irkilmesine neden oldum. "Aletini kız *arkadaşımın* içine sokmaya mı çalışıyorsun?"

"G-Grant, özür dilerim! Onun olduğunu bilmiyordum..."

"Grant!" Elsie'nin sesi öfkemi delip geçiyor ve ona dönüyorum. Bana yalvaran bir bakış atıyor ve... *hadi ama Els, bebeğim, bana öyle bakma.* Onun güzel yüzündeki korku ifadesine dayanamayıp sinirli bir şekilde içimi çektim ve iri adamı bıraktım.

"Kaltaklığın bitti mi?" Çılgınca başını sallayan adama soruyorum. Thomas'a dönerek kaşlarımı kaldırdım.

"Kelepçelerini çıkar." "Şimdi beni dinle."

"Onu... kelepçele..." diye homurdanıyorum onun alanına girerken. Thomas, Elsie'nin kelepçesini çözmeden önce bir şeyler mırıldanan Louis'e bakıyor.

"Hepiniz bu müesseseden men edildiniz," diye homurdanıyor Thomas ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Hayatta kalmaya çalışacağız. Hadi, Els." Nona ve ben onu restorandan çıkarırken bir kolumu omuzlarına doluyorum. Kamyona vardığımızda Elsie yürümeyi bıraktı. Sorunun ne olduğunu soracaktım ama biliyorum, kamyonet.

Elsie başını sallayıp geri çekilmeye başladığında sakince, "Bekle, bekle," diyorum.

Parmakları başparmağına vurmaya başlarken "Bunu yapamam," diye fısıldıyor. "Bunu yapamam, gülümsemeye devam edemem."

Nona kızın yüzünü tutuyor ve Els'i bakışlarıyla buluşması için çekiyor. "Gülümsemeyi kes. O maskeyi takmayı bırak, beni duyuyor musun?" Elsie başını sallıyor ve ben suçluluk duygusunu göğsümde hissediyorum. Etrafıma bakınırken gözlerim caddenin karşısındaki binaya takılıyor ve kafamda bir plan şekillenmeye başlıyor. Bu ya harika bir fikir ya da berbat bir fikir olacak ama onun bu otoparkta panik atak geçirmesinden iyidir.

"Haydi," diyorum bayanlara, adı *Atılım* olan binaya doğru yürürken.

"T Bu kötü bir fikir," diyor Elsie çekingen bir tavırla, kıyafetlerinin üzerine örtüleri geçirirken. Nona öfke odasına bakan pencerenin yanındaki sandalyeye oturur.

"Bence bu ikiniz için de iyi olacak," diyor kollarını kavuştururken kararlı bir şekilde. "İçeri girin ve bir şeyler kırın."

Bir öfke odasına girmek, kontrollü bir fırtınaya adım atmak gibidir. Mekân loş bir şekilde aydınlatılmıştır; *ortamın havasını* nasıl adlandırmak istediğinize bağlı olarak biraz endüstriyeldir. Duvarları güçlendirilmiştir ve geçmiş seansların kalıntılarıyla doludur - alçıpandaki çatlaklar veya soluk boya izleri her yerdedir. Hava, adrenalın ve parçalanmış nesnelerin parçalarının bir karışımı olan hafif bir metalik tını taşıyor.

Bizi raflar ve kırılabilir eşya yığınları karşılıyor: eski televizyonlar, cam şişeler, tabaklar ve yazıcılar. Eldivenlerimiz, kasklarımız ve yüz siperliklerimizin yanı sıra çeşitli silahlar da bir masanın üzerinde duruyor: sopalar, levyeler ve balyozlar. Bir levye alıp Els'e uzatıyorum, bir yandan da yüz siperini indiriyorum.

"Grant," diye fısıldıyor endişeyle. "Ben gerçekten... Ben istemiyorum." "Neden?" Bir cam şişe alıp ona bakarken soruyorum.

"Gerçekten incinmekten mi korkuyorsun? Çünkü incinmeyeceksin, söz veriyorum. Seni asla incitecek bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

"Hayır." Şişeyi fırlattığımda yüzünü buruşturuyor ve şişe duvara çarparak kırılıyor. "Sen... Bu şekilde olmak istemediğimi biliyorsun." *O şekilde.* Tacizci babası gibi demek istiyor. Omzunu okşarken bakışlarımı yumuşatıyorum.

"Sen baban değilsin, Els. Asla da olamayacaksın. Yine de sana şunu söyleyeyim, bu pisliği içinde tutman ve bu kederi sahiplenmemen uzun vadede sana zarar verecek." Bana sarkastik bir of çekti.

"Konuşmayı seven birisin."

"Öyleyim," diyorum kararlılıkla. "Ne olmama izin verdiğime bir bak. Kime dönüştüğüme. Hepsi o boka tutduğum için. Sen çok iyisin Elsie, bunun seni yemesine izin verme. Bu acının seni herkese kapatmasına izin verme. Bana dönüşme." Uzun bir süre bana baktı.

çekingen bir şekilde düz ekrana doğru yürüdü ve levyeyle hafifçe vurdu.

Televizyona biraz daha sert vururken "Çok kızgıyım," diye homurdanıyor. Arkama yaslanıp karşısındaki duvara yaslanıyorum, bu anı yaşaması için onu alçaltmaya çalışıyorum. David'e "Şoföre kızgıyım, sana kızgıyım, kendime kızgıyım" diyor ve kalbim kırılıyor.

"Beni almaya gelmene hiç izin vermemeliydim," diye mırıldanıyor omuzları öne düşerken. Onun sözleriyle canlanıyorum. "Hepsi benim suçum!" diye bağırıyor, levyesi ekrana çarpıyor ve tekrar tekrar çarparak ekranı yerinden söküyor.

"Sen benim yüzümden gittin! Grant benim yüzümden yalnız! Beth yalnız, ben yalnızım! Hepsi benim suçum!" Levyeyi yere atıp tabakları almadan önce ekranda feryat etmeye devam ediyor. "Beni burada yalnız bıraktın, herkesin senin ölümün için suçladığı kişi olduğumu bilmeme rağmen sahte bir gülümseme takınmak zorunda kaldım. Herkes benden para koparmak için senin hatıranı kullanıyor. Beş parasız ve yalnızım ve bunun için senden nefret ediyorum!" Hıçkırıkları arasında çığlık atmaya devam ederken cam şişeleri birbiri ardına duvara fırlatıyor.

"Ellie bana şunda yardım et, Ellie bana şunda yardım et. Ellie aldırma! Ellie her zaman memnun etmekten, yardımcı olmaktan mutluluk duyar! En karanlık günlerde bile gülümser ve ışık saçar!" Yanına gitmek ve onu kendime çekmek için içimden gelen her dürtüye direnmek zorundayım. Buna ihtiyacı olduğunu biliyorum, içindekileri dökmesi gerektiğini biliyorum ama onun da benimle aynı suçluluk duygusunu taşıdığını bilmek beni öldürüyor. Böyle hissetmemeli, bu benim hatam, onun değil.

Nefes almaya çalışırken ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Özür dilerim David," diye ağlıyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. "Çok üzgünüm." Daha fazla dayanamıyorum. Ona doğru yürüyorum ve yere oturuyorum - kalkanlarımızı ve gözlüklerimizi çıkarırken onu kollarıma çekiyorum.

"Bu senin hatan değil," diye boğuluyorum, hıçkıran bedenini elimden geldiğince sıkı kavırıyorum - bırakırsam yok olacağından korkuyorum. "Tatlım, bu senin hatan değildi."

"Beni alacaktı!" diye feryat ediyor tulumuma doğru. "Eğer aramasaydım-"

"Beni kurtarmaya çalışırken öldü," diye bağırdım onu bana b a k m a y a zorlarken. "Bu *benim* hatam Elsie. Suçlaman gereken kişi benim." Başını sallarken kaşları çatılıyor.

"Grant, hayır. Seni asla suçlamayacağım," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Bu çok saçma."

"Hayır, asıl saçma olan bunun sebebinin sen olduğunu düşünmen."

"Benim yüzümden durdu!" Suçluluk ve utanç duygusuyla içimi doldurmaya başladı. "Beni görmemiş olsaydı-"

"Seni görmedi!" diye tersliyor ve ben de şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Grant, ben seni gördüm, David'i değil. Ona durup kontrol etmemiz gerektiğini söyleyen bendim. Motosikletini görmedi, neredeyse yanından geçiyorduk." Ona bakarken nasıl nefes alacağımı unuttum ve artık ne hissettiğimi bilmiyorum. Sanki öfke ya da ihanet gibi ve bu ona karşı.

"Ona durmasını söyledin," diye yavaşça tekrarlıyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet ve bunu yüzünüzden okuyabiliyorum, o yüzden bu soruyu cevaplamama izin verin. Evet, sonucunu bilsem bile ona tekrar durmasını söyledim."

"Ona durmasını söyledin, bunun onu öldüreceğini bile bile. Sana, Nona'ya, tüm kasabaya vereceği acıyı bile bile. Bunu tekrar yapardın, neden?" Hiç mantıklı değil, bunu neden yapsın ki?

"Çünkü o sendin," diyor basitçe. "Sen ölebilirdin." "Yani?" Başımı sallarken homurdanıyorum. "Ne olmuş yani? O hala hayatta olurdu!" Ayağa kalkabilmek için onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama ellerimi tokatlıyor ve kendini kucağıma atıyor.

"Elsie," diye bağıriyorum, onu geri itmeye çalışıyorum. "Çekil üstümden!"

"Hayır!" diye yüzümü tutarak beni kırmızı çerçeveli gözlerine bakmaya zorluyor. "Senin hayatın değerli Grant. Seni kurtarmaya çalıştığı için ona kızgın olmadığımı anlamanı istiyorum."

"Öyle olmalısın," diye homurdanıyorum, başka tarafa bakarak. "Kardeşinin ölmesinin sebebi benim. Ben olmalıydım."

"Yine de kalbim kırık olurdu!" diye bağırarak bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeye zorluyor.

Başımı duvara yaslarken "Bunu atlatırdın," diye hayıflanıyorum.

"Bir an için bile olsa senin için David kadar yas tutmayacağımı düşünüyorsan aptalsın Grant Anders."

"Neden yapasın ki? Ben senin kardeşin değilim." Bana dik dik bakarken gözlerine bakıyorum.

"Hayır Grant, sen benim kardeşim değilsin. Ama bu seni önemsemediğim, seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyormuş gibi davranarak beni incitme." Sözleri karşısında kalp atışları hızlanıyor ve ona aptal olduğunu söylemek için başını sallamaya çalışıyor. Ama bana izin vermiyor.

"Ve yanıldığımı söyleyerek beni aşağılama. Ben bir yetişkinim Grant, sana karşı uzun zamandır ne hissettiğimi biliyorum. Sen de benim için aynı şeyleri hissetmek zorunda değilsin." Sesi neredeyse yenilmiş gibi geliyor. "Ama bana senin hakkında nasıl hissetmem gerektiğini söyleyemezsin."

Yanağını yanağına bastırırken "Lanet olsun Elsie," diye boğuluyorum. Başımı boynunun kıvrımlarına gömüp çiçek ve bal kokusunu içime çekerken kollarımı ona olabildiğince sıkı sarıyorum. Onun için yeterince iyi değilim. Yeterince iyi değilim çünkü David için beni affetmeye hiç ihtiyaç duymadı ama kendimi gördüğümde tek düşünebildiğim benim burada olduğum ve onun olmadığı. O hayatının aşkını kollarına alamıyor, ben neden alayım?

Altı Yıl Önce

"A Els'e çıkma teklif edecek misin?" Kamyonun arkasından atlarken David kalçamı okşuyor.

"Bilmiyorum, dostum," diye inliyorum sırtımı ovuştururken Boyun. "Bunun tuhaf olmayacağından emin misin?" Taksiye doğru ilerlerken David tembelce omuz silkiyor.

"Sadece ikinizi basarsam ya da onun kalbini kırarsan." Kamyoneti çalıştırmadan önce arkadaşımın omzuna bir yumruk attım.

"Yarın ona buz pateni yapmayı teklif etmeyi düşünüyordum," diye mırıldanıyorum, yanaklarım kızarıırken bakışlarından kaçıyorum.

"Oh, mükemmel!" David kıkırdar. "Sakar kız kardeşimi buz patenlerine bindirin! Cidden, bence ikiniz çok eğleneceksiniz. Bu ikiniz için de iyi olacak. Birbiriniz için deli olduğunuzu kabul etmelisiniz. Bu gece bir partide olacak, o yüzden muhtemelen sabah ona akşamdan kalma ilacı getirmen gerekecek."

"Belki sen ve Beth de gidebilirsiniz?" Els'e tekrar sormaktan vazgeçmemek için kendimi zor tutarken gergin bir şekilde "Belki sen ve Beth de gidebilirsiniz" diyorum.

"Evet, tabii, bu gece ona sorarım. Bu gece Elsie'nin hafif kışını almam gerekmediği sürece onun evinde olacağım."

"E Ls," diye homurdanıyor Grant çalışma masasından başını kaldırırken. "Hepiniz mikrop kapmışsınız, siktirin gidin evinize." Bugün satıcılar için bölücüler ve geçici raflar kurmaya çalışıyoruz.

Tamam, kesinlikle hastayım. Yine de sorun değil, muhtemelen tavsiye edilenden daha fazla C vitamini aldım ve soğuk algınlığı ilaçlarımı kullandığım sürece bir sorun yaşamayacağım.

"Gra-ACHOO!" Burnumu silmeden önce mendilime hapşıırıyorum. "Biraz üşüttüm de. Senden uzak duruyorum, o yüzden sakın ol." Işıkları asmaya geri dönerken gözlerimi deviriyorum.

"Tatlı kızım, eğer hasta olmaktan korktuğumu düşünüyorsan, oraya gelir ve avucunu yalarım." Bunu ateşli bulmamalıydım, *gerçekten* bulmamalıydım. "Eve gitmeni ve uzanmanı istiyorum. Hastaysan çalışmamalısın."

"Yapamam, tamam mı?" diye sıkıntıyla homurdanıyorum. "Birisi Betty Rhodes'u kafede yaşadığım konusunda uyarmış ve bu sabah bir uyarı aldım. Ayrıca buraya gelip işlerin nasıl gittiğini göreceğine dair söylentiler var. Görünüşe göre bazı satıcılar kendisine iyi davranılmadığına dair şikâyetler göndermiş." Katlanır sandalyeye oturup burnumu tekrar silerken iç çekiyorum. Grant'in bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum. Bugün oldukça kötü topallıyor ve iki gün önce öfke odasında kendini yaralayıp yaralamadığını merak ediyorum. İtiraf etmeliyim ki, tüm o duyguları dışarı atmak harika hissettirdi. Ama şimdi aklımda sorular var. Mesela Grant ve benim aramda ne olacak? Yani ona karşı bir şeyler hissettiğimi söyledim ama o da aynı şeyleri hissedip hissetmediğini söylemedi. Ve sonra dün birbirimizi görmedik.

"Yani," diye homurdanıyor ağırlığını protezinden alırken. "Gel benim evimde kal." Gözlerim yuvalarından fırlamak üzere.

"Ne?" Gıcırdıyorum. "Grant, kazadan sonra geceyi geçirmek bir şeydi ama şimdi, yani, takdir ediyorum ama yaşamak için gerçek bir yer bulmalıyım." *Şu anki banka hesap bakiyemle Northbrook Köprüsü'nün altında olacak.*

"Odam var, tuhaf olmak zorunda değil." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken omuz silkiyor.

"Ama bu garip olurdu çünkü seninle yaşıyor olurdum."

"Yani bana duyduğun doyumsuz şehvet yüzünden mi?" Yüzüm kıpkırmızı olurken sırtıyor.

"Ben... Hiç nazik davranmıyorsun! Ben hastayım!" O kıkırdarken ben ofluyorum.

"Oh, *çok* nazik davrandım. O güzel kışına kalman için bedava bir yer teklif ettim, hiçbir şartım yoktu. Teklifimi geri çeviren sensin, hiç Noel ruhuna uygun değilsin," diye dalga geçiyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Evet, peki, bah-humbug." Sırtışının düşüşünü ve bakışlarının sertleşmesini izliyorum.

"Els, neler oluyor?"

"Size daha önce de söyledim. Bu piyasa hayatımın tatil neşesini emdi. Artık umurumda bile değil. Süslemek için bir ağacım ve evim olmayacağını zaten biliyordum, bu yüzden bunu yapmak istedim ama satıcılar bunu mahvetti. Bu çok ucuz hissettiriyor. Hiç keyif yok. Şimdi de üstüne üstlük hastayım."

"Tatlım, tabii ki neşe yok. Burası neşesizlerin tatilden faydalanmak için gittikleri bir yer. Ama insanlar gelene kadar bekle, satıcılar değil. Gözlerinde o büyüğü pırıltı olacak ve sen de neşeleneceksin." Bir mendil daha çıkarıp burnumu silerken hissetmediğim bir gülümsemeyi zorluyorum.

"Evet, muhtemelen ri-ne yapıyorsun?" Grant kolumdan tutup beni ayağa kaldırırken soruyorum.

"Beni takip edin," diyor binadan çıkarken. Grant karla kaplı çimenlik alana adım atarken ben titriyorum ve montumu vücuduma daha sıkı sarıyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve ona ne yaptığını sormak üzereyken yüzünü bana dönüyor ve geriye doğru karın içine düşüyor.

"Aman Tanrım!" Ona doğru koşarken nefes nefese kaldım. "Sen-AH!" Bileğime uzanıp beni kendisiyle birlikte karın içine çektiğinde ciyaklıyorum. "Grant! Hastayım ben! Ne-"

Kollarını ve bacaklarını hareket ettirirken "Sus," diye mırıldanıyor. Aman Tanrım, kar meleği mi yapıyor? Kollarını ve bacaklarını hareket ettirmeye devam etmesini şaşkınlıkla izliyorum. Bir an sonra duruyor ve yüzüne ciddi bir ifade yerleşiyor.

"Ne oldu?" Ona bakarken soruyorum.

"Bir el ya da ayak izi bırakmadan nasıl kalkabilirim?" Kendi kar meleğimi yapmaya başlarken onun sorusuna kıkırdıyorum.

"Yapamazsın. Mükemmel kar meleği diye bir şey yoktur, kalktığında hep bir iz kalır."

"Sen hariç, değil mi?" Bana bakıyor ve ben şaşkınlıkla göz kırpiyorum. "*Sen* mükemmel bir kar meleğisin."

"I-" O bana yaklaşırken kelimeyi ciyaklayarak söylüyorum.

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma ve kendimi karın içinde erirken hissediyorum.

"Bu bir ateş rüyası mı?" Mırıldanıyorum ve hafifçe kıkırdamasına neden oluyorum.

"Hayır, bu benim sana kur yapma girişimim."

"Oh, kur yapıyorum," diyorum hemen. "Sen başarılı bir kur yapıcısın." "Öyle m i y i m ?" diye mırıldanıyor, burnu çene çiziminde geziniyor.

"Ne kadar başarılı?" İçimden bir ürperti geçiyor, bunun karla hiçbir ilgisi yok ve her şey adamın ileri geri sıcak ve soğuk hareketleriyle bana kırbaç etkisi yapmasıyla ilgili.

"Gra-ACHOO!" Arkamı dönüyorum ve dirseğime doğru hapşıyorum, her ne büyüünün etkisi altındaysa onu bozuyorum. Grant ayağa kalktı ve bana döndü.

"Haydi Els, eğer benimle kalmak istemiyorsan seni handa misafir edebilirim."

"Grant." Ayağa kalkıyorum ama bırakmaya çalıştığında elini tutuyorum. "Ben de senden hoşlanıyorum, bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, hâlâ karla kaplı yere bakarak. "Ama yapmaman gerektiğini de biliyorum, sadece kardeşin yüzünden değil, yıllarımı kendimden o kadar nefret ederek geçirdim ki-" Kelimeleri bulmaya çalışırken ellerini sıkıyor. "Kendime bakıp suçluluk hissetmeyeceğimi hiç sanmıyorum."

Başımı usulca sallıyorum. "Bu hissi anlıyorum." Yaklaşıyorum ve kollarımı onun ince beline doluyorum. "Ben de suçluluk hissetmeden kendime bakamıyorum. İşte benim fikrim." Gözleri benimkileri buluyor ve yalvarır gibi bakıyorlar. Sanki ona cevapları vermem için bana yalvarıyor. "Kendimize bakmıyoruz." Diyorum ve gözlerini kırıştırıyor.

"Ne?"

"Aynaya bakmayı bırakırız. Sadece birbirimize bakacağız."

Önerim üzerine hafifçe kıkırdadı. "Ah, kaçınma ve inkar

."

"Kapa çeneni." Gözlerimi deviriyorum. "Kendinden nefret etmek daha sağlıklıymış gibi davranmayalım." Gözleri arkamdaki bir şeye kaymadan önce bana gülümsüyor. Sırtışı genişliyor.

"Sana mükemmel bir kar meleği olduğunu söylemiştim." Başıyla bir işaret yapıyor ve ben de dönüp el izi olmayan kar meleğimi görüyorum.

"Senin evinde kalmak istiyorum," diyorum kararlılıkla ve Grant başını sallıyor. "Tamam." Gergin görünüyor ama gözlerinde bir ışıık var, sanki

Umut. "Tamam, hadi, seni oraya götüreyim de dinlen."

101.4

GOd, ben tam bir pislğim. Elsie'yi hasta olduğunu bile bile karın içine çektim ve şimdi burada ateşı var. Tamam, önceden de ateşı vardı ama yine de.

"Ne yapabilirim ki?" Holly'nin yüzünün yanında durduğu kanepemde yatarken elimi haşlanan başının üzerinde gezdirirken usulca soruyorum.

"Bana annelik yapmayı bırakır mısın?" diyor zayıf bir sesle ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Ben anne değilim - tamam, sana annelik yapıyor olabilirim, ama olman gerek!" Elini sallıyor ve başını sallıyor.

"Benimle bir film izle," diye burnunu çekiyor ve ben daha oturamadan başımı sallıyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama öfke odasından sonra sanki artık rol yapamıyorum. Onu bu kadar çığ görmek beni kırdı ve içine çekti. Onun parçalanışını görünce garip bir şekilde rahatladım. Bir aynaya bakmak gibiydi. Acımı homurtuların ve boktan bir tavrın arkasına saklıyorum. Elsie de aynıydı, ama o aşırı pozitif ve mutlu olmayı seçmişti.

"Ne izlemek istiyorsun?" Televizyonu açıp rahatlamak için yer değiştirerek soruyorum.

"Bacağın acıyor mu?" Sorusu beni şaşırttı. Onunla bacağım hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum. Beni kısıtlamaları olan biri olarak görmesini istemiyorum.

"Hayır," diye yalan söyledim ve belli ki iç çekişinden bunu anladı. "İyi, evet. Ama normalden fazla değil."

"Normal mi? Neden normalde acıyor? Yıllar oldu."

Ona omuz silkiyorum. "Bir bacağım eksik Els. Aktif kalmaya çalışıyorum, bu da bazen onu rahatsız ediyor. Ayrıca, zor zamanlar geçirdiğimde ona her zaman gerektiği gibi bakamıyorum. Protez sayesinde yürüyebiliyorum ama bunun da bir bedeli var."

"O yüzden çıkar ve rahatla," diyor rahatça. "Bu gece başka bir şey yapmayacağız." İçime bir endişe çöktüğünü hissediyorum. Kazadan sonra Elsie'nin peşinden gitmememin nedenlerinden biri de buydu. Bu zor konuşmaları yapmak istemiyordum ve onun beni protezsiz görmesini istemiyordum.

"Sorun değil," diye homurdanıyorum televizyona odaklanırken. "Bir şey yapmam ya da Holly'yi dışarı çıkarmam gerekirse diye açık bırakmam en iyisi." Göz ucuyla bana baktığını görebiliyorum.

"Grant, seni daha önce protezin olmadan da görmüştüm, neden bu kadar utangaç davranıyorsun?" sözlerini temkinli bir şekilde söylüyor ve ben de onu terslememeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Bunu sormaya hakkı var ve eğer onu hayatımda istiyorsam, açık olmam gerekecek.

"Farkındayım," diyorum yavaşça. "Ama sen hastasın, eğer bir şeye ihtiyacın olursa ve protezin çıkarsa, şişmiş olacak ve bana ihtiyacın olduğunda tekrar takmak iki kat daha acı verici olacak."

"Ben yetişkin bir kadını, senin bir şey yapmana *ihtiyacım* yok. Ama olsaydım, koltuk değneklerin olduğunu biliyorum." Duvara yaslanmış koltuk değneklerimi işaret ediyor.

"Yapmamayı tercih ederim," diye mırıldandım. "Grant-"

"Film izliyor muyuz, izlemiyor muyuz?" Söylemek istediğimden biraz daha sert çıkıyor ve parmak eklemlerinin çatırdadığını duyduğumda anında kendimi hıyar gibi hissediyorum.

"Evet-"

"Dur," diye sözünü kesiyorum. Maskesini takmak üzere olduğunu biliyorum ve bununla başa çıkamıyorum. "Özür dilerim. Sadece kendimden utanıyorum, tamam mı?"

Kırmızı çerçeveli hasta gözleriyle bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Kendinden utanıyor musun? Neden?"

İçimden kaçan şaşkın kahkahaya engel olamıyorum. "Els, bacağım yok. Bir kütüğüm var ve kompresyon çorapları ve jel, bununla ilgili hiçbir şey seksi değil."

"Vay canına," diye fısıldıyor. "Kendin hakkında düşünmek için ne boktan bir şey." Televizyona bakmak için döner. "Bence çok seksisin, bilesin diye söylüyorum. Ve bacağının bununla bir ilgisi yok."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun," diye mırıldanıyorum Grinch'i açarken. Onun irkilmesini izliyorum. "Bunu izlemek istemiyormuşsun gibi davranmayı bırak," diyorum o oflarken.

"Artık Noel havasında olmadığımı size başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum."

"'Noel ruhu' gibi şeyler söylemen bana en azından biraz öyle olduğunu söylüyor." Bana ters ters bakıyor ama açılış jeneriği bittiğinde gözleri ekrana kilitleniyor.

Filme hiç dikkat etmiyorum. Yanımda oturan muhteşem kadına bakmaktan kendimi alamıyorum. Kahretsin, kırmızı çerçeveli gözleri, tıkalı burnu ve korkunç öksürüğüyle bile çok güzel. Kalbimi durduruyor.

Ve benim seksi olduğumu düşünüyor.

Bunu ondan duymak çok garip. Neden emin değilim, belli ki benden hoşlanıyor ama bunu yüksek sesle söylediğini duymak...

Elimi kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum -protezi hissederek ve içime çekerek- inliyorum. Bu lanet şey yüzünden daha az hissettiğim tek kişi o ve nedenini bilmiyorum. Geçtiğimiz yıllarda başka herhangi bir kadına bunu söyleyip yoluma devam etmek hiçbir şey değildi. Hiç önemli bir şey değildi. Ama onun için, Elsie için... Ya benden bir şey isterse ve bu lanet şey beni durdurursa? Onu karda taşıyamadığım zamanki gibi. Yani, denerdim. Kahretsin, onu taşımaya çalışırken bu şeyin kırılıp paramparça olmasını çok istiyordum. Ama o bana izin vermedi. Bana izin vermedi ve bu tür sınırlamaları olmayan bir erkeği hak ediyor.

Elsie'nin başı omzuma yaslandığında nefesim kesiliyor. Uyuyor. Küçük bir inilti çıkarıyor ve boynumun kıvrımına sokuluyor. Elini tutarken yüzümde oluşan küçük gülümsemeye karşı koyamıyorum. Fiziksel sınırlamalarım olabilir ama Elsie'ye olan sevgim sınırsız ve sanırım bunu ona göstermenin zamanı geldi.

"O uch!" Espresso makinesine ters ters bakarken bağıyorum. Bugün kötü bir gün. Hangi gezegenin ya da yıldızın kaydığını bilmiyorum ama ters gidebilecek her şey ters gidiyor.

Gömleğime süt döktüm, bardaklarla dolu bir tepsiyi düşürdüm, Betty dükkâna gelip bana satıcı kurulumunda daha sıkı çalışmam gerektiğini hatırlattı çünkü üst düzey çalışanları üzüüyordu ve lenslerimden birini bir yere düşürdüm, bu yüzden buhar makinesini her kullandığımda buğulanmaya devam eden gözlüklerimi takıyorum.

"İyi misin?" Sıçıyorum ve bulanık lenslerimden göremesem de erkek sesine bakıyorum.

"Dinle, her kimsen, eğer beni bitirmek için buradaysan, çabuk ol." Grant olduğunu biliyorum, onun sesini asla bir başkasıyla karıştıramam. Homurdanıyor ve eli yüzüme değip gözlüklerimi çıkarmadan önce ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

"Tatlım, bunlar silinirse çalışmak daha kolay olur." Homurdanma sırası bende, ama yine de temizlenmiş bardakları geri verirken ona teşekkür ediyorum.

"Zor bir gün geçiriyorum, tamam mı?" diye homurdanıyorum, kendimi yenilmiş hissediyorum.

"Evet, benim günüm de berbat geçti." Boynunun arkasını sıkıyor.

"Saat kaçta kapatıyorsun?"

"Kapatıyorum," diyorum şüpheyle. "Ne zaman kapattığımı biliyorsun." "Doğru, doğru." Yanakları kızarıyor ve ben endişemin arttığını hissediyorum.

önlüğümü astım ve yeni bir üstlük almak için dinlenme odasına yürüdüm. "Pekala Buster, neyin var senin?" Geri dönerken sordum yeni bir kazak giymiş. Ona baktığını fark ettim ve yere baktım.

"Ne? Leke mi var?"

"Ha? Hayır! Sen gerçekten çok güzelsin." Etrafıma bakarken donup kaldım.

"Ben mi?" diye soruyorum, kendimi göstererek. "Düşüp kafanı mı çarptın?"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor ve ben kıkırdıyorum.

"İşte benim adamım. Şimdi, nereye gidiyoruz?" Dükkândan çıkıp kapıyı kilitlerken soruyorum. "Çünkü çok uzaksa yiyeceğe ihtiyacım olacak..." Grant'in kilidini açtığı büyük siyah pikaba bakarken dalıp gidiyorum.

"Diğer kamyon nerede?" İçimi dolduran endişe ve korkuyu zorla dışarı atıyorum.

"Benim evim," diye homurdanıyor sürücü koltuğuna kayarken.

"Onu daha bugün aldım." Çekinerek taksiye biniyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Gerçekten çok güzel," diyorum usulca elimi arabanın üzerinde gezdirirken.

gri deri iç.

"Evet, tüm zil ve ısıklara sahip ve pedalları değiştirmelerini sağladım, böylece kullanmam daha kolay oldu."

"Oh, yani daha kolay hale getirmek için yükseltme yaptınız! Bu çok mantıklı! Bunun için mutluyum-"

"Hayır," diye araya giriyor kontağı çalıştırırken. "Kamyoneti senin için aldım, böylece benimle bir araca bindiğinde panik hissetmezsin." Ona bakarken ellerim ağrıyan göğsüme gidiyor, gözlerim sulanmaya başlıyor.

"Ciddi misin sen? Ben mi? Bunu sırf ben rahat edeyim diye mi aldın? Grant, birlikte o kadar çok yere gitmiyoruz."

"Evet, öncelikle bunu değiştirmek için çalışıyorum. İkincisi, seninle her gün ya da yılda bir kez kamyonda olmam umurumda değil. Yüzündeki o ifadeyi bir kez bile görmek çok fazla. Elimden gelirse bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ve buna yardım edebilirim- ne yapıyorsun?" Taksinin üzerinden kayarak kucağına otururken sorusunu duymazdan geliyorum.

"Seni incitiyor muyum?" Mırıldanıyorum ve o da başını hayır anlamında sallıyor. "Güzel." Eğiliyorum ve dudaklarını dudaklarımda yakalıyorum.

"Siktir," diye inliyor keskin bir nefes verirken, elini saçlarıma dolayarak öpücüğü derinleştiriyor. Dili benimkinin etrafını sararken ona karşı inliyorum ve ellerim aramızda kayarak pantolonunun kasıklarına iniyor.

Elim pantolonunun üzerinden ona masaj yaparken "Elsie," diye nefes alıyor. "Kahretsın!" diye homurdanıyor, kafası geriye yuvarlanırken kapıya vuruyor

kafalığa karşı. Sertleşen aletini daha hızlı ovarken, "Siktir, tatlım... tam orası," diye inliyor.

"Aletini çıkar," diye haykırıyorum ağzına karşı. Kemerini çözmeye çalışırken gözbebekleri küçüldü. Fermuarı iner inmez uzanıyorum ve elimle sikini kavıyorum.

"Oh, Tanrım!" Gırtlaktan gelen iniltisi neredeyse beni mahvediyordu. Eğilerek kulağını ısırmadan önce lobunu yaladım.

"Mmmm... şimdi senin Tanrın mıyım, Grant?" Onunkini okşarken mırıldanıyorum... Aman Tanrım...

Aşağıya baktığımda *lanet* olası ereksiyonu görüyorum ve deniyorum, gerçekten deniyorum, ama şokun yüzümün her yerinde yazılı olduğunu biliyorum. Grant'in aleti, kocaman. Yani... ne kadar da büyük. Ona bakıyorum ve o kadar şehvet ve zevk dolu ki artık bu gezegende olduğundan bile emin değilim.

"Sik beni," diye soluyarak gözlerinin odaklanmasına neden oluyorum.

"*Beni* becer." Hırıltısı o kadar ilkel ki itaat etmekten başka bir şey yapamıyorum. Botlarımdan ve tozluklarımdan sıyrılıp tangamı yana kaydırırken sikini girişime doğru yaklaşıtıyorum.

Başı merkezime doğru bastırırken "Siktir," diye inliyorum. Onunla gözlerimi kilitliyorum ve bunu görüyorum; endişeyi. Durmalıyım, ona daha yavaş gidebileceğimizi söylemeliyim. Ama bunu yaparsam bir daha asla buraya gelemeyeceğimizi de biliyorum.

"Seni istiyorum," diye sızlanıyorum dudaklarını yalarken. Başını sallayarak dilimi ağzına sokuyor. Merkezimi onun ucuna bastırıyorum ve o içeri kayarken sızlanıyorum.

"İşte benim kızım," diye homurdanıyor ben haykırırken, cüssesi neredeyse başa çıkılamayacak kadar büyük. "Biraz daha, tatlım-işte böyle, al sikimi." Ağır pantolonları ve övgüleri neredeyse beni mahvediyor. Onu daha da içeri kaydırıyorum ve tam hissiyle titiriyorum. "Siktir..." diye inliyor elleri kalçalarımı kavrarken.

Destek için omuzlarını kavrarken onu aşağı yukarı hareket ettirirken inliyorum. "Grant," diye haykırıyorum. Elleri kıcıma doğru hareket ediyor ve beni daha hızlı yukarı ve aşağı hareket ettirirken kavraması sıkılaşıyor.

"Els... Elsie, Tanrım. Tatlım, mükemmelsin," diye inliyor, ben üzerine atarken, duvarlarımı onun nabız gibi atan sikinin etrafında sıkıyorum. "Sikeyim! İşte bu, güzel kız. Becer beni, daha sert becer beni bebeğim, bunun sonunda ikimizin de yıldızları görmesini istiyorum. Bana içinde sakladığın o vahşi tarafı göster." Alçak sesi içimde bir şeyleri ateşliyor ve lanet olsun bu adam beni mahvediyor.

Boğazını kavrayarak onu ağızıma çekiyorum. "İyi bir çocuk ol ve em," diye emrediyorum dilimi çıkarırken. İleri geri emerken dudaklarını dilimin etrafına sararken hiç vakit kaybetmiyor. Bu hareket çok günahkâr bir şekilde erotik. Onun horozunun duvarlarımda etrafında bir şekilde sertleştiğini hissettiğimde boğazını daha sıkı tutuyorum.

"Mmm..." Uyarırcasına inliyorum. Anlamış gibi görünüyor ama durmuyor - bunun yerine beni öpüyor, eli klitorisimi buluyor ve ovmaya başlıyor. Çok geçmeden öpüşmeyi kesiyorum ve çığlıklarım kamyonun kabinini dolduruyor.

"Grant!" Tekrar tekrar yukarı iterken çığlık atıyorum, uyarılma seslerimiz küçük alanı dolduruyor.

"Kahretsin," diye pantolonunu indiriyor - itişler sarsıntıya dönüşüyor. "E-Elsie, siktir!" İçimde serbest kaldığını hissediyorum ve sıcak dölünün beni kapladığı hissiyle tekrar boşalmak istiyorum. İkimiz de aşağı inerken ve hızlı nefes alış verişlerimiz azalırken ona bakıyorum. Çıldırmasını bekliyorum ama çıldırmıyor. Sadece eğiliyor ve şişmiş dudaklarına karşı mırıldanmadan önce beni usulca öpüyor.

"Umarım ben içindeyken etrafta dolaşmak senin için sorun olmaz, çünkü uzun bir akşam planladık."

"O-Oh?" Pantolonumu tekrar giymek için ondan uzaklaşırken hafifçe gülüyorum. "Peki biz ne yapıyoruz?"

"Karargâhı dekore etmek lazım, değil mi?" Tam taytımı popomun üzerinden çekip ona bakmak üzereyken duruyorum.

"Karargâh mı?" Düşündüğüm şeyi söylüyor olamaz... değil mi?

Grant bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Evimin Kestane Projesi'nin merkezi olduğunu söylemiştin, ben de süslemek için malzeme alabileceğimizi düşündüm." Yüzümde oluşan gülümsemeye karşı koyamıyorum.

"Gerçekten mi? Yani evini ben mi dekore edeceğim? Gerçekten mi?" "Oturma odası ve ön veranda. Vazgeçmeye hazır olduğum şey bu. bu yıl."

"Aman Tanrım! Bu şimdiye kadarki en güzel sürpriz!" Grant kamyonetini çalıştırırken homurdanırken ben de ciyaklıyorum.

"Senin için yeni bir kamyon aldım ve daha yeni seviştik ama Noel alışverişi gecenin en güzel kısmı mı?" Eğilip yanağından öpmeden önce ona arsız bir gülümseme veriyorum.

"Tüm bunların ne kadar zor olduğunu biliyorum, bunu yaptığınız için teşekkür ederim."

"Zor, evet, ama bana böyle gülümsemeni sürdürmek için her şeyi yaparım, şimdi gidelim."

Hibe

I Elsie'ye bu yıl Noel için sadece oturma odamın ve ön verandanın dekore edileceğini söyledim. Başaramadığım şey, ona bu iki alana koyabileceği süslemeler konusunda bir sınır koymaktı. Bakıyorum da

Köpeğime dönen parıldayan Noel ağacı. Zavallı Holly bile süslemelerden kurtulamadı. Gözlerimiz buluşuyor ve o boynuzlarla tam bir şapşala benziyor. Ama Elsie'nin yapmasına izin veriyor, bu da Elsie'yi daha da memnun ediyor.

Demek istediğim, beynimi sikip atması iyi bir şey, yoksa arabayı yüklemeye başladıktan on dakika sonra göt herif moduna geçerdim. Lanet olsun, bu kız benim sonum olacak. Sikimi içine soktu ve her şey bitti. Ona taparken ağlamak istedim. O mükemmel, mükemmelin de ötesinde. Birbirimize bağlanma şeklimiz, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibiydi. Çok fazlaydı, neredeyse boşalıyordum.

"Grant." Işıldıyor ve lanet olası Tanrım, ben gidiciyim.

"Evet, tatlım?" Elindekilere bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Oh, lanet olsun hayır. Mağazada sana bunu yapmayacağımı söyledim." Giysileri göğsünde tutarken alt dudağını dışarı çıkarıyor.

"Tamam," diye somurtuyor. "Hepsini kendim giyeceğim-"

"Ver şu lanet şeyi bana," diye homurdanıyorum siyah gömleği ve kırmızı ekose pantolonu kaparken. "Bir kez olsun o dudağını çıkarıp istediğin zaman istediğini elde edebileceğini düşünme," diye homurdanıyorum ve üstümü değiştirmek için odama gitmeden önce dudağını ağzına sokuyorum.

"Şey," diye mırıldanıyor Elsie arkamdan gelirken. "Surat asmak işe yaramazsa aletini yalayabilirim." Kıyafetler elimden düşüyor,

Ben şok içinde ona bakarken yere düşüyor.

"Biliyor musun," diye öksürüyorum kendimi toparlamaya çalışırken. "Bu kadar tatlı bir kıza göre, ağzın gerçekten de çok pis." Elsie güzel yüzünde sinsî bir gülümsemeyle bana doğru yaklaşıyor.

"Eğer bunun iğrenç olduğunu düşünüyorsan." Boynumu tutup beni yüzüne doğru çekerken elini başının üzerine götürüyor. "Söylemediğim şeyleri bir düşünsene." Üstümüzde tuttuğu ökseotuna bakıyorum ve sırtıyorum.

"Hmmm..." Dik durarak bileğinden tutuyorum ve ökseotunu indiriyorum, göğüslerini, karnını geçiyor ve tam amının üzerine iniyorum. "Şuna bakar mısın?" Bizi yatağa götürürken sırtıyorum, böylece kenarına oturabiliyorum.

"Yapamazsın." Kalçalarını kendime doğru çekip dudaklarımı pantolonla kaplı amının önüne bastırdığımda nefesi kesiliyor.

"Ökseotu kurallarını *çok* ciddiye alırım," diye mırıldanıyorum onun tümseğine sokulurken. Kaşlarını kaldırırken geri çekiliyor.

"Ne kadar ciddisin?" diye soruyor ve *lanet olsun, pantolonu ve iç çamaşırı gidiyor*. Sırada gömleği ve sütyeni var, onu tamamen çıplak bırakıyor. Yumuşak kalçaları kavranmak için yalvarıyor. Büyük göğüsleri... Kahretsin, onları ve o parıldayan amını tatmalıyım.

Ökse otunu çıplak amının üzerinde tekrar oynatıyor ve ben yatağa geri dönerken hırıltının benden kaçtığını hissediyorum. "Buraya gel," diye emrediyorum gömleğimi çıkarırken. Elsie itaat ediyor, yatağının üzerinde sürünüyor. Sabırsızlandığımı hissederek onu kavriyorum ve yüzüme binmesi için çekiyorum.

"Grant!" diye haykırıyor ve ben onun uzaklaşmak üzere olduğunu hissediyorum. Sikerim böyle işi. Kalçasını kavrayarak onu yerine kilitliyorum ve boştaki elimle kolunu tutuyorum. Elini -hâlâ ökseotunu tutuyor- amının üstüne koyuyorum.

"Sakin kıpırdatma," diye uyarırken, dilimi ıslak amının üzerinde gezdirirken kalçasını sıkıca kavriyorum.

"Vay anasını-"

"Kımıldatma!" Ökse otunu bırakmaya çalışırken nefesi kesilince homurdanıyorum. Tekrar yaladığımda tutuşunun sıkılaştığını görüyorum. "İşte benim kızım. Beni boğmaya hazır mısın?" Ona sokuluyorum, klitorisini ağzıma çekiyorum ve emiyorum.

"Ah! G-Grant, evet!" diye haykırıyor başı geriye düşerken.

"Yüzüme sür Elsie, seni tüketmek istiyorum. Aramıza hava ya da gün ışığı girmesine izin verme." Dilimi ıslak merkezine sokup onu kucaklarken ağlamasına sırtıyorum. Kalçalarının kıpırdadığını hissediyorum, ilk başta çekingen davranıyor,

Ama çok geçmeden bir ritim bulduk ve bir eliyle ökse otunu tutarken diğer eliyle de yatak başlığını kavradı.

"Tam orası," diye sızlanıyor kalçaları bir daire çizerken. Klitorisini dudaklarımın arasına alıp dilimle alay etmeden önce sertçe emiyorum. Kalçaları titrerken kışını ellerimle kavriyor ve dilimi içine sokup burnumla klitorisini okşarken onu daha da kendime çekiyorum.

"Grant!" diye çığlık atıyor, orgazmını atlatırken vücudu spazm geçiriyor. Onu tamamen kucaklıyorum ve çok hassaslaştığında hareket etmesine izin veriyorum. Üzerimden kayıyor ve yatağın kenarına oturuyor.

"Ne düşünüyorsun?" Omzunu öperken soruyorum.

"Bu iş bittiğinde canın yanacak." Açıkça ifade etmesi beni şaşırttı. Doğrulup yatağın kenarına, onun yanına kayıyorum.

"Tatlım, bunun neden sona ereceğini düşünüyorsun?"

"İki hafta önce bana homurtudan başka bir şey vermiyordun. Şimdi bir kamyon aldın, seks yaptık ve hiç çıkmadık bile. Sana karşı hislerim olduğunu söyledim ama sen-"

"Els," diye nefes veriyorum bir elimi saçlarımda gezdirirken. "Söylediğin her şey doğru." Pijamalarını giymek için ayağa kalkışını izliyorum. "Ben de sana buz patenine gitmeyi teklif edecektim," diye itiraf ediyorum, içimde büyüyen korkuya rağmen. Elsie tişörtünü indiriyor ve gözlüklerini alıp tekrar takıyor.

"Ne?" Koyu renk çerçevelerinin ardındaki kaşları çatılıyor. Çok tatlı bir kız.

"Kaza yaptığım gece, isteyken David'le konuşmuştum. Ertesi gün sana çıkma teklif edecektim." Yatağa geri otururken ağzı açık kaldı.

"Gerçekten mi?" diye inanamayarak nefes alıyor. "Ben mi? Neden?" Onun saçma sorusu karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Neden? Els, bebeğim, hadi ama. Çocukluğumuzdan beri senin gölgen oldum. Kazadan sonra bile seni yalnız bırakmadığım çok açık. Günde iki kez kafeye gidiyorum ve kahveden nefret ediyorum."

"Aman Tanrım!" Bana şok içinde baktı. "Sen her zaman kof-fee'den nefret ederdin! Bekle... Bu ne zaman değişti?"

"Şantiyedeki arkadaşlarıma kahve getirmeye başladın ve onlarla konuşmanı kıskandım ve bir bahane olmadan sana bir şey söylemeye cesaret edemedim, bu yüzden kendimi zorladım.

kahveyi iç. Hâlâ nefret ediyorum bu arada," diye hafifçe şaka yapıyorum ve ondan küçük bir gülümseme alıyorum.

"Bana söylemek için neden bu kadar bekledin? Ne değişti?" İç çekip yer değiştiriyorum, bacağımla beni öldürüyor.

"Bunu çıkarmalıyım Els, tek düşünebildiğim bu olduğu için üzgünüm." Başını sallıyor, ellerini pantolonunun paçalarına sürterken ayağa kalkıyor.

"Sana biraz mahremiyet vereceğim-"

"Zorunda değilsin," diye geveliyorum sinirlerime hakim olamadan. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. Protezi çıkarabilmek için pantolonumun paçasını kıvrımadan önce bir nefes alıyorum.

"Benden nefret etmenden korkuyordum," diye itiraf ediyorum göz temasından kaçınırken. "Hâlâ nefret etmen gerektiğini düşünüyorum ama konumuz bu değil. David öldüğünde kendimi sorumlu hissettim. Ve senin peşinden giderek ona kötülük edeceğimi düşündüm. David öldü, benim mutlu olmam nasıl adil olabilir?" Çorabımı bacağımdan kaydırırken bir tıslama sesi çıkardım.

"Bu son derece kaba bir davranış," diye alay ediyor Els pros- tikamı alıp yere koyarken. Bu hareket çok küçük ama benim için çok şey ifade ediyor. "Kardeşimi sonsuza kadar bahane olarak kullanamayacağını biliyorsun, değil mi? Bu onun anısına haksızlık ve ikimiz de biliyoruz ki bugün hayatta olsaydı bunun için kışına tekme basardı."

"Mazeret olarak söylemiyorum," diye homurdanıyorum. Bu konuşma biraz rahatsız edici olmaktan da öte. "Ama bu nasıl adil olur?"

"Onun hafızasını bu şekilde kullanmak ne kadar adil?" Sorusu beni duraksattı. Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru iterken ona bakıyorum.

"Sanırım değil," diye fısıldıyorum usulca, bana sarılmak için yatağa doğru sürünürken.

"Bu zaman alacak ve çalışacağız." Ellerimiz iç içe geçerken dudaklarını omuzlarıma bastırıyor. "Ama eğer sen bu konuda çalışmak istiyorsan, ben de isterim. Sadece yavaştan alacağız ve mümkün olduğunca dürüst olacağız."

"Kolay olmayacak," diye uyarıyorum onu kıkırdarken. "Bu işleri daha da kızıştıracak."

"O Vay canına!" Evlat edinme ajansının başkanı, pazarda köpekler için kurduğumuz alana bakarken nefes alıyor.

"Beğendin mi?" Yaşlı kadına -Kelley'e- soruyorum. oyun alanının yanı sıra ailelerin köpeklerle tanışıp kaynaşması için özel bir alan da ayırdık.

"Bu inanılmaz, Ellie! Yıllardır en azından broşür koymak için buraya girmeye çalışıyordum ama koordinatör bana çok acil olduğunu söyledi." Kahverengi gözleri dekoratif ışıklar altında parıldıyor.

"Evet, sadece bu yıl görevde olabilirim ama elimdeki güçle en iyisini yapacağım." Betty beni alenen idam etmeden önce yani. Bugün satıcı ayarlama günü ve bu yüzden düşman edindiğimi söylemek hafif kalır. Betty'nin arkadaşları kızgın ve birkaçı onlara ilk sıraları vermediğim için pazaryerini boykot etti. Bunun yerine Noel Baba atölyesine, Holly'yi aldığımız köpek kurtarma merkezine ve diğer birkaç hayırsever satıcıya verdim. Hatta bir çocuk hastanesi projesi için insanların prenses karakterleri gibi giyindiği bir stant bile var. Ayrıca bir bağış ağacı ve vefat eden sevdikleriniz için süsleme yapıp ekleyebileceğiniz bir anma ağacı da ekledim. Herkese Noel'in ne olduğunu hatırlatmak için pazar yerinin ön tarafında heyecan verici ve ilgi çekici ama aynı zamanda önemli şeyler olmasını istedim. Mesele hediyeler, alışveriş ya da koşuşturma değil, mesele sevgi. Bir şeyde neşe bulmak ve bu neşeyi başka bir ruha yaymaya çalışmakla ilgilidir. İşte ilk stantları dolduranlar da bu kişilerdir - neşe saçan ziyaretçiler.

Bir çift güçlü kol belimi sarınca sıcıyorum. Grant'e bakarken usulca gülümsüyorum. O çok güzel ve duvarlarını yıkmak için onunla birlikte çalışabildiğim için çok şanslıyım. İkimizin de çok çalışması gerekecek. Onun ve benim yıllarca gömdüğümüz suçluluk duygularımız var ve bu öylece ortadan kalkmayacak. Ama yaşadığımız onca şeyden sonra bunu da atlatabileceğimizi biliyorum. Grant'le zaman geçirebileceğimi, onu kendim gibi görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu... Kulağa klişe gelmesin ama bu bir Noel mucizesinden başka bir şey değil ve bunun için ve onun için çok minnettarım.

"Harika bir iş çıkardın, tatlım" diye mırıldanıyor yanağımdan öperken. Kızarıyorum ve bakışlarıyla buluşmak için kollarında dönerken hafifçe kıkırdıyorum.

"Bunu sensiz yapamazdım." Başımı kaldırıp üzerimizde asılı duran ökseotuna bakıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Yani, kural bu," diyorum o sırtırken.

"Evet, bu kuralı bozamayız. Sana söyledim, ökseotunu *çok* ciddiye alıyorum," diye mırıldanıyor, sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben öpücüğünün içinde erirken bana sarılıyor.

Bana en büyük hediye verildi. Pazar yeri değil, Grant'in erkek arkadaşım olması bile değil. Ama Grant'in kendini açtığını gördüm, başkalarına izin verdiğini gördüm ve gülümsemesinin geri dönüşünü izledim ve bu sezon bizi bu ana, tam buraya, birlikte getirmek için olan her şey için sonsuza dek minnettar olacağım.

Bir yıl sonra

O Gözlerimi açtığımda, Elsie'nin benimkinden bir santim ötede duran yüzüyle karşılaştığımda şaşkınlık çılgılığını tutmak zorunda kalıyorum.

"Tanrım, Els, yardım edebilir miyim?" Kendini karnıma yerleştirirken kıkırdıyor. *Hmmm işte bu, tatlım, o kıcını biraz daha güneğe doğru salla ve bu sabaha doğru bir başlangıç yapalım.*

"Mutlu Noeller!" Burnumun ucuna hızlı bir öpücük kondurmadan önce gülümsüyor. Onu usulca ensesinden tutup kendime çekerek düzgün bir öpücük verirken küçük bir kıkırdama duyuyorum. Merkezi üzerimde öğütölürken ağzına karşı inliyorum.

"Böyle devam edersen tatlım, yeni yıla kadar bu yataktan çıkamazsın." Beni yatağa geri itmeden önce kıkırdıyor.

"İyi deneme dostum, ben hediye mi alana kadar seks yapmayacaksın." Ayağa kalkarken kıcına şakacı bir şaplak atarken itiraz ederek inliyorum.

"Noel'deyiz, biraz neşelenmeme izin verilmeli," diye mırıldanıyorum koltuk değneklerimi kapıp Holly ile onu oturma odasına kadar takip ederken. Evin geri kalanı gibi tamamen dekore edilmişti.

-Noel süsleri içinde. Sobanın üzerindeki sıcak çikolatanın kokusunu alıyorum ve çalan Noel filminin sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Ne zamandır ayaktasın?" Elsie omuz silkerken ben de hafifçe gülüyorum. "Birkaç saat, son dakika işlerini halletmek istedim-seyahatimizden önce." Elsie'nin bana hediyesi sahilde bir tatil. İlk başta endişeliydim, kazadan beri seyahat etmemiştim ve

Kumla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Ancak, onunla ve terapistimle tartıştıktan sonra, bunun sadece bilinmeyenden korkmak olduğunu ve sevdiğim kadınla hayatımın tadını çıkarmamı engellememesi gerektiğini anladım. "Benim adımın yazılı olduğu o kadar çok hediye var ki!" Elsie bana ters ters bakmadan önce soluk soluğa kaldı. "Delirmeyeceğine söz vermiştin." Kanepeye oturdum-Omuz silkerek.

"Bana sana çok fazla şey almamamı söylediğini hatırlıyor gibiyim ve ben de sana istediğimi alacağımı ve bununla başa çıkabileceğini söyledim."

Bana paketlenmiş bir kutu fırlatmadan önce kıkırdıyor ve bir çorabın içine uzanarak Holly için bir geyik boynuzu çıkarıyor. Kutuyu açıyorum ve giysiyi kaldırırken gülümsememe engel olamıyorum.

"Sence bana uyar mı?" Yeşil sütyeni göğsümde tutarak alay ediyorum. "Oh, bir tanga ve... şeker kamışı çoraplar? Els, bilmiyorum, ya kasaba halkı öğrenirse-ow!" Kucağıma oturmadan önce koluma şaplak atınca güldüm.

"Konuşmaya devam et Grant," diye mırıldanıyor kulağıma. "Böylece yaramazlar listesine girmezsin."

Kanepedeki yastığın arkasına uzanıp dikenli, yuvarlak bir nesneyi aramızda tutarken boynuna doğru mırıldanıyorum: "Artık buna sahip olamayız."

"Bu da ne?" Sivri uçlardan birini dürterken gülüyor.

"At Kestanesi kabuğu," diyorum içim terlemiş ve midem bulanmış olsa da rahatça.

"Aman Tanrım! Kestane Operasyonu!" diye kahkahaları arasında ciyaklıyor.

"Evet," diyorum endişeyle. "Belki de onu geri getirmenin zamanı gelmiştir diye düşündüm, bilirsin, bir operasyon için daha?" Başını iki yana sallarken kaşları gözlüklerinin kenarından yukarı kalkıyor.

"Geçen yılki çılgınlıktan sonra elf şapkamı sonsuza dek astığımı biliyorsun." Bunu biliyorum. Mesih Pazarı'nın büyük başarısına rağmen Els bu yıl geri dönmemeyi tercih etti ve görevi evlat edinme koordinatörü Kelley'e verdi. Kimseyi şaşırtmayan bir şekilde, Betty'den de bu yıl komite başkanı olarak geri dönmesi istenmedi.

Tekrar yapmaya karar verseydi Elsie'yi desteklerdim, ama dürüst olacağım, küçük evlat edinme etkinliklerinde onunla gönüllü olmak ve bu tatil sezonunda onu bencilce kendime saklamak isteyebileceğim en iyi hediye oldu.

Boğazımı temizleyerek kucığımdaki güzel kadına bakıyorum ve kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. "Seni seviyorum," diye nefes veriyorum ve onun usulca gülümsemesine neden oluyorum.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim." Eğiliyor ve beni usulca öpüyor. Ayrıldığımızda, kestane kabuğunun üst kısmını çekip çıkarıyorum ve içindeki eşyayı ortaya çıkarıyorum - bir nişan yüzüğü.

Gözleri yüzüğü yakaladığında "Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

"Elsie, çocukluğumuzdan beri sana aşığım ve olan her şeye rağmen, seni uzak tutmak için ördüğüm duvarlara rağmen, asla uzak kalamadım - seni sevmekten asla vazgeçmedim. O kadar uzun zamandır her düşüncemi tüketiyorsun ki, ilk ve son düşüncem sen olmadan nasıl işlev göreceğimden emin değilim. Geçtiğimiz yıl, yanımda olman, birlikte öğrenmemiz ve büyümemiz, hayatımın en güzel yılıydı, baskı altındayken ve yataktan çıkmak istemediğimde bile sen vardın ve asla senin olmadığın bir gün geçirmek istemiyorum. Elsie, Chestnuts Operasyonu'nu yeniden başlatma ve benimle evlenme onurunu bana bahşeder misin?" Kıkırdıyor ve çılgınca başını sallarken yanaklarından yaşlar süzülüyor.

"Evet! Yapacağım!"

"Oh, Tanrı'ya şükür!" Onu kendime çekip dudaklarını dudaklarıma bastırırken bir kahkaha atıyorum. "Seni seviyorum," diye tekrar tekrar fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum."

"Bu çok mu sıkı?" Renkli ışık demetini çekiştirirken soruyorum. Elsie, bağlı kolları çekiştirdikçe kalkarken başını sallıyor. Kızıma, nişanlıma hayret ediyorum. O dizlerinin üzerinde seksi tanga ve sütyeni göğüslerini en fantastik şekilde yukarı itiyor. Şeker kamışı yüksek çorapları o kadar ateşli ki neredeyse onları görünce boşalıyordum.

"Vay canına," diye nefes alıyor, gözleri kasıklarına odaklanıyor. "Bu kadar büyük olmana şaşırmayacağımı sanmıyorum." Ben kıkırdarken

ona doğru adım atıyor. Şeftali rengi ağzı neredeyse içgüdüsel olarak açılıyor ve tatlı dili dışarı kayıyor.

"Bir şey mi istiyorsun, benim güzel müstakbel eşim?" Koğuşa doğru eğildi ama ışık standını tutuşum onu sabit tuttu. "Kelimelerini kullan."

"Grant," diye inliyor, her hırıltılı nefeste göğüsleri şişiyor. "Aletini gırtlığıma sokmanı, beni ağlatmanı, saçlarımı çekiştirmeni ve ben boğulana kadar gırtlığıma sokmanı istiyorum." Sanırım kısa devre yaptım. Ona doğru yürüdüm ve hiç vakit kaybetmeden ucumu açgözlü ağzına aldı.

"Fuccck," diye inliyorum onu başının arkasından tutup içine sokarken. O tıkanıyor ve ben gözlerinden yaşlar dökülürken onu izliyorum. Bu görüntü o kadar günahkâr ki, elimde olmadan tekrar yapıyorum. Tabanıma ulaşana kadar beni boğazından aşağıya doğru çekerken yine tıkanıyor.

"Siktir, Els... Tatlım..." Aletimin etrafında inliyor ve titreşimler neredeyse çok fazla. Geri çekilip ağzına tekrar sokarken tıslıyorum, ve tekrar, ve Tanrı yardımcım olsun, tekrar yapıyorum. O salya sümük, prekum damlarken ve yüzü gözyaşlarıyla kaplıyken ben vahşi homurdanmalara ve itişlere indirgeniyorum.

"İşte bu, Tanrım, kahretsin, Els, oradayım. Siktir!" Onu yükümle doldururken kendimi ona çarparken homurdanıyorum. Hafif ipi bırakıp bileklerinin serbest kalmasına izin vermeden önce Elsie höpürdetiyor ve beni tamamen emiyor.

Karşımdaki bu vahşi, dağınık ve mükemmel kadına bakıyorum; o benim. "Seni seviyorum."

Beni öpmek için eğilmeden önce ayağa kalkarken titrek bir nefes veriyor. "Ben de seni seviyorum. Mutlu Noeller, bebeğim." Gülümseyip başını öptüm.

"Ben de seni seviyorum ve Mutlu Noeller, tatlım."

Acknowledgments

Kapak: Megan Nochi
İllüstratör: Vestri.Arts
Editör: Veerie Edits @vees.reads
Karakter Sanatçıları: Bec.Bware, Vestri.Arts, Whoisflattery
Formatlama: DJ Krimmer
Sesli kitap: Blue Nose Audio
Alfa Okuyucularım

About the Author

Şaka Kraliçesi olarak taçlandırılan DJ Krimmer, toplumda esprili, ukala karakterleriyle tanınıyor.

Onun kitaplarında, hayatın kusurlu taraflarının temsilleri gölgelerde saklı değil, herkesin bir prenses olmayı ve sonsuza dek mutlu olmayı hak ettiğini hatırlatan ön ve merkezdedir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.